

Tuy Rằng Người Đã Tẩy Trắng

Contents

Tuy Rằng Người Đã Tẩy Trắng	1
1. Chương 1: Tiệm Nhân Liễu Hoa Nghênh	1
2. Chương 2: Đôi Cầu Nam Nam Gian Phu Dâm Phu	3
3. Chương 3: Thì Ra Tất Cả Mọi Người Đều Tốt, Chỉ Có Minh Y Không Tốt	5
4. Chương 4: Tiểu Sư Muội Của Tần Phụng Lai	8
5. Chương 5: Trợ Công Của Tần Phụng Lai	10
6. Chương 6: Thay Đổi Suy Nghĩ	13
7. Chương 7: Thì Ra Hẳn Chỉ Đối Xử Không Tốt Với Mỗi Minh Y	15
8. Chương 8: Thế Sự Vô Thường	17
9. Chương 9: Từng Người Từng Người Tiếp Nối	20
10. Chương 10: Tà Công	23
11. Chương 11: Thứ Gọi Là Vô Lâm Chính Nghĩa	25
12. Chương 12: Đây Mới Thật Sự Là Địa Ngục!	27
13. Chương 13: Người Bán Đứng Người, Chính Là Ta!	30
14. Chương 14: Có Trách Thì Trách Các Người Quá Ngạo Mạn!	34
15. Chương 15: Niềm Hy Vọng Bị Phản Bội, Trái Tim Rỉ Máu	35
16. Chương 16: Người Ác Vẫn Có Thể Sống Rất Tốt	37
17. Chương 17: Ta Yêu Người!	39

Tuy Rằng Người Đã Tẩy Trắng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ đại, chủ thụ, vô hiệp Editor: Qiezi Một câu chuyện tình yêu sủng tặn rằng cho b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-rang-nguoi-da-tay-trang>

1. Chương 1: Tiệm Nhân Liễu Hoa Nghênh

Edit: Qiezi

Sau tấm bình phong mi ca, trên giường lớn chạm trổ hoa văn, Vân Bình suy yếu nằm đó, bình tĩnh nghe đám người trước giường kể cho y nghe Tần Phượng Lai khó khăn cỡ nào, khổ sở cỡ nào, nhịn nhục cỡ nào.

Hứa Khâm từng căm phẫn thù hằn Tần Phượng Lai, Mạc Nghiêu từng mắng y đê tiện, hận không thể rèn sắt thành thép, Tô Mạc Già từng đồng cảm thương tiếc y, bây giờ bọn họ đều tỏ ra vui mừng.

Nghe bọn họ tán thưởng Tần Phượng Lai là người thâm tình, Vân Bình trèm chần qua đầu, xoay người về phía khác.

Khung cảnh bỗng trở nên yên tĩnh.

Lúc này bọn họ mới phát hiện Vân Bình im lặng, nhưng cũng chỉ cho rằng y đang giận dỗi chưa thông suốt mà thôi.

“Vân Bình, ngươi nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Chúng ta không nên quấy rầy phu thê nhà người ta.”

“Ừ, giao Vân Bình cho Tần Phượng Lai đi, hắn chỉ nhất thời nghĩ không thông thôi.”

“Vân Bình là người hiểu lý lẽ, hắn sẽ biết phải làm gì.”

Trong phòng chỉ còn lại Tần Phượng Lai, thế nhưng hắn vừa mới mở miệng: “Vân...” Trong chần lập tức truyền tới giọng nói lạnh lùng của Vân Bình: “Nếu ngươi thật sự muốn tốt cho ta thì ra ngoài ngay lập tức! Ta không muốn gặp ngươi.”

Tần Phượng Lai bất đắc dĩ, nén đau thương, đành thở dài xoay người ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, nội tâm Vân Bình không cách nào bình tĩnh nổi.

Hận sao?

Y hận!

Dựa vào cái lý do chó má của ngươi, mà ta phải tha thứ cho ngươi ư?!

“Khụ khụ...” Mỗi lần ho khan ngực sẽ đau như xé, trước kia y cũng từng là thiếu hiệp giang hồ tiêu sái nơi chân trời, từ khi nào lại trở thành mềm yếu gió thổi một cái là lung lay?

Không có ai ở hoa viên sau giờ ngọ, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc cùng tiếng ve râm ran.

Vân Bình lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt, mặt đẹp như hoa, cảnh đẹp ý vui, chính là vị hôn thê của y – Liễu Hoa Nghênh.

Cho dù bọn họ không có tình yêu nam nữ thì cũng có tình nghĩa thanh mai trúc mã cùng nhau trưởng thành.

Thế nhưng chính nữ tử này – người mà y áy náy, cho rằng mình làm trẻ nãi tuổi xuân của đối phương – đã sớm phản bội y. Lẽ nào y sẽ làm hại ả với tình lang? Chẳng lẽ y lại không thành toàn cho bọn họ ư?

Nhưng ả lại vì thế mà cấu kết với Tần Phượng Lai, lừa dối y, trơ mắt nhìn y chịu hành hạ tàn nhẫn. Càng buồn cười là một nửa nguyên nhân khiến y bị hành hạ là vì ả ta.

Tần Phượng Lai thích dùng ả ta để hành hạ y. Y vẫn nhớ rõ Tần Phượng Lai dùng Liễu Hoa Nghênh để uy hiếp y, y bị ép mặc váy sa mỏng tang khiêu vũ trước mặt mọi người, bị vô số người đùa cợt chế nhạo, mặt y nóng rát, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Trước giờ y rất sĩ diện, lần đó đã giẫm nát tôn nghiêm của y dưới chân, y thật sự muốn chết đi để quên sự nhục nhã này.

Sau đó, một nam nhân bụng bự, mặt đầy dầu mỡ cầm chén rượu, lão đảo bước tới đùa giỡn y, y hoảng hốt hất đổ chén rượu của đối phương, rượu làm dơ một mảng xiêm y trước ngực lão ta. Sau đó Tần Phượng Lai hạ lệnh tát y một trăm cái, đánh y ù cả hai tai, đầu óc quay cuồng, trong miệng tràn ngập mùi rỉ sắt.

Nhớ tới chuyện lúc trước, ánh mắt Vân Bình càng thêm âm trầm, nhìn nữ tử diễm đạm đáng yêu cầu xin y tha thứ, sự tức giận trong lòng y bùng lên. Không nhịn được nữa, y bước tới, cái bóng bao phủ cả gương mặt kinh ngạc của Liễu Hoa Nghênh.

Lúc Tần Phượng Lai đến, chỉ thấy Vân Bình như phát điên, cuồng bạo tát tai một nữ tử yếu đuối, hoàn toàn không để ý đối phương gào thét cùng nước mắt.

Hắn không kịp suy nghĩ, chờ đến khi hắn nhận ra bản thân đang làm gì thì đã tung một chưởng lên ngực Vân Bình. Vân Bình phun máu va đập vào núi giả, sau đó trượt xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, bất tỉnh nhân sự.

2. Chương 2: Đôi Cầu Nam Nam Gian Phu Dâm Phu

Edit: Qiezi

Từ hôn mê đến khi tỉnh lại, không biết đã qua bao lâu.

Lúc tỉnh lại, lồng ngực đau đớn, muốn ho nhưng lại sợ lồng ngực sẽ vỡ nát.

Vừa mở mắt, thứ đầu tiên y nhìn thấy là gương mặt tiều tụy của Tần Phượng Lai, râu ria xồm xoàm, vành mắt thâm đen. Trước giờ Tần Phượng Lai là người chú trọng vẻ bề ngoài, lúc này lại dám bỏ vốn tới đây diễn khổ nhục kế.

Đúng là vừa nhìn thấy người này đã không chịu nổi.

Thân thể yếu ớt, tâm tình càng tệ, đương nhiên sắc mặt sẽ không tốt. Y lạnh lùng nói với Tần Phượng Lai: “Người cút đi, ta vừa thấy người đã buồn nôn.”

Sắc mặt Tần Phượng Lai chợt biến, dường như bị lời nói của Vân Bình làm tổn thương sâu sắc, ánh mắt hắn nhìn y tràn ngập đau đớn và bất đắc dĩ.

Lần này, Vân Bình chỉ cười nhạt.

Da mặt Tần Phượng Lai càng trắng hơn.

Hắn mấp máy môi, tính nói gì đó nhưng có người đã nhanh hơn hắn một bước, mở miệng nói chuyện.

“Sao lại có người không biết suy xét như ngươi! Ngươi có biết Tần đại ca vì ngươi mà ăn bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu tội không? Lúc ngươi ngất xỉu, Tần đại ca không ăn không uống, không khi nào chớp mắt, lúc nào cũng canh chừng ngươi, chỉ sợ ngươi có mệnh hệ gì. Ngươi vĩnh viễn không biết, khi huynh ấy ôm ngươi về, ánh mắt dường như... Dường như mất đi cả thế giới. Ngươi...”

Một thiếu niên bạch y bước tới chắn trước người Tần Phượng Lai, vóc người tinh tế, chân mày lá liễu, mặt phù dung, âm điệu trong trẻo, là thiếu niên trong sáng động lòng người! Đây chẳng phải là người mà Tần Phượng Lai yêu nhất sao? Hắn tên gì nhỉ? À, Bạch Ngọc Thanh, chắc là cái tên này.

Bạch Ngọc Thanh là ánh trăng sáng trong lòng Tần Phượng Lai, được hắn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, rất sợ có chút gì sai sót.

Đối với đôi cầu nam nam gian phu dâm phụ, tất nhiên là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã, bảo vệ nhau, đúng là rất tuyệt!

Vân Bình không chờ Bạch Ngọc Thanh nói xong đã cắt ngang lời hắn, lạnh lùng đáp trả: “Hừ, làm như thương thế của ta không phải do hắn làm.”

Bạch Ngọc Thanh phồng má, thở phì phò: “Nếu không phải ngươi hại Liễu cô nương, người tốt như Tần đại ca sao có thể ra tay đánh ngươi? Ngươi là đại nam nhân mà lại không biết xấu hổ đánh nữ nhân, đúng là vô liêm sỉ.”

Vân Bình chỉ cười nhạt.

Bình thường đương nhiên y không đánh nữ nhân, nhưng những người ác độc lại không phân biệt nam nữ. Mã đại nương thủ lĩnh thổ phỉ đã từng giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm; Âm Dương nương tử đã từng lăng ló hại mạng người; Thiên kim thể gia từng rắn rết hủy dung mạo, diệt cả nhà người khác; tất cả đều trở thành vong hồn dưới kiếm y.

Đối với người trước mặt mà nói, Tần Phượng Lai tất nhiên là người ngàn tốt vạn tốt. Tần Phượng Lai luôn che chở thương tiếc hần, sợ hần nhịu mày dù chỉ là một chút, sao có thể không tốt đây?

Nhưng muốn cái người bị giẫm đạp dính đầy bùn đất dơ bẩn là y đây phải mang ơn hần thì đúng là thần kinh!

Y không phun đàm lên người hần đã tính là giáo dưỡng tốt rồi.

Y hơi mất kiên nhẫn nhìn đôi cậu nam nam trước mặt: “Đôi gian phu dâm phụ các ngươi đừng đóng kịch trước mặt ta, ghê tởm!”

Sắc mặt Tần Phượng Lai tái nhợt, đau thương: “Vân Bình, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta và Thanh Nhi rất trong sáng.”

Bạch Ngọc Thanh cũng lấp bắp: “Ngươi... Người xấu xa như ngươi, sao ngươi có thể vu oan ta và Tần đại ca! Tần đại ca thương ngươi như thế, ngươi lại hiểu lầm huynh ấy, ngươi quả thật không xứng làm người!”

“Đủ rồi!” Vân Bình lạnh lùng: “Cút ra ngoài!”

Y thật sự không hiểu sao hai người này có thể giả vờ chính trực trước mặt y. Y cảm thấy mình quá hiền lành, có thể nói nhầm với hai người này nhiều như vậy! Hai người này cùng xuất hiện chính là ác mộng của y.

Sao Vân Bình có thể quên, ngày đó cả người y dơ bẩn quỳ rạp dưới đất, nghe thấy giọng nói thanh thúy trên đỉnh đầu đang nói chuyện với Tần Phượng Lai: “Thật ghê tởm, bẩn quá đi mất.”

Tần Phượng Lai nhìn y một cái đầy ghét bỏ, lạnh lùng ôm đối phương bỏ đi, để mặc y rơi vào tay một đám cầm thú, bị đập hư đầy tàn nhẫn.

3. Chương 3: Thì Ra Tất Cả Mọi Người Đều Tốt, Chỉ Có Mình Y Không Tốt

Edit: Qiezi

Ngày hôm nay là đại thọ năm mươi của phụ thân Vân Bình, tâm trạng y rất phức tạp, không dám nhìn tình cảnh thê thảm của phụ mẫu cùng huynh đệ.

Lúc y rơi vào tay Tần Phượng Lai, không ít lần bị hắn dùng phụ mẫu và nhị đệ uy hiếp.

Y đột nhiên mất tích, bọn họ sẽ vì tìm y mà lo lắng nhỉ?

Nếu như biết y rơi vào tay Tần Phượng Lai, bị đối xử như thế, bọn họ có đau lòng không? Y rất sợ bọn họ sẽ liều mạng với Tần Phượng Lai, bởi vì bọn họ không phải đối thủ của hắn. Y cũng sợ khi Tần Phượng Lai hành hạ y thì hắn đã sớm hạ độc thủ với Vân gia.

Cửa Vân phủ không vắng vẻ như y nghĩ, mà là vô cùng náo nhiệt.

Người đến người đi, tặng lễ, chúc mừng nối liền không dứt.

Tiếng pháo, tiếng chiêng trống vang vang.

Gương mặt mọi người đều mang theo vẻ vui mừng.

Nhị đệ Vân Phong mỉm cười mang theo chúng gia đình hộ vệ tiếp đón tân khách lui tới.

Vân Bình xanh xao ốm yếu, thân thể mỏng manh, bước tới gọi: “Nhị đệ.”

Ai ngờ Vân Phong thấy y lại không vui vẻ đón tiếp, trái lại biến sắc, không vui vẻ như khi đối với những người khác.

Vừa ghét bỏ, lại vừa âm trầm.

Điều này khiến Vân Bình rất giỏi nhìn sắc mặt người khác cảm thấy buồn bã, trong lòng nặng trĩu.

“Sao ngươi lại tới đây?!” Giọng điệu rất không tốt, giống như y không nên xuất hiện ở nơi đây.

Vân Bình mờ mịt hỏi: “Đại thọ năm mươi của phụ thân, ta không nên tới sao?”

Sắc mặt Vân Phong hơi hòa hoãn: “Trước tiên ngươi cứ theo hạ nhân đến thiên phòng đã, bây giờ ta không rảnh tiếp đãi ngươi.”

Tiếp đãi? Từ khi nào y về nhà phải để đệ đệ ruột tiếp đãi?

Vân Bình không tức giận, đi theo một hạ nhân đã được phân phó đến thiên phòng.

Hạ nhân rất lạnh nhạt với y: “Ngài ngồi ở đây đi, nhị thiếu rảnh rồi sẽ tới.”

Nói xong không chờ y phản ứng, gã ta xoay người bỏ đi.

Trong phòng rất trống trải, chỉ có một cái bàn hai cái ghế, ấm trà trống trơn, cũng không có món điểm tâm nào, thật sự không giống nơi đãi khách.

Vân Bình bị đưa đến nơi này, dường như hoàn toàn bị lãng quên.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ bên ngoài đang mở tiệc.

Lúc này Vân Phong mới thông dong đi tới.

Vân Phong dẫn y đi vào đám đông, để y ngồi trong góc khá hẻo lánh, cách khá xa chủ tọa.

“Người cũng thấy đấy, ta sống rất tốt, phụ thân mẫu thân cũng rất tốt. Những năm gần đây nhờ đại ca chăm sóc, nhi tử như người không làm tròn đạo hiếu, may mà có người hoàn thành giúp người.”

Vân Bình nghe ra Vân Phong oán hận y, thoáng hoảng hốt: “Nhị đệ, mấy năm nay không phải ta không muốn báo hiếu phụ thân mẫu thân, thật sự là vì...”

Vân Phong cắt lời: “Đủ rồi, ta không muốn nghe người nói dối. Trước giờ người không phải người an phận thủ thường.”

Vân Bình thương tâm nói: “Lẽ nào đệ không hỏi mấy năm nay ta ở đâu, gặp chuyện gì sao?”

Vân Phong dứt khoát: “Ta không biết, cũng không muốn biết. Ta chỉ biết Tần đại ca tốt hơn người. Phụ thân mẫu thân đã biết chuyện của người, bọn họ cảm thấy người rất mất mặt, không muốn nhận đứa con trai này nữa. Nếu người không muốn bị chặt chân, không muốn mọi người khó xử thì tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt bọn họ.”

Vân Bình ngây ngốc: “Bọn họ không muốn nhận ta nhưng lại thừa nhận Tần Phượng Lai...”

Trong lòng bỗng dâng lên nỗi châm chọc không thể kiềm chế.

Bên tai dường như nghe thấy có người nhắc tới trưởng tử Vân gia, sau đó vang lên giọng nói trung khí mười phần của Vân phụ, trong giọng nói tràn ngập bất mãn: “Đừng nhắc đến cái đứa bất hiếu đó nữa, coi như ta chưa từng sinh ra nó!”

Yến tiệc ăn uống linh đình, cười nói vui vẻ.

Nhưng những thứ này đều không liên quan đến y.

Thê lương chỉ thuộc về một mình y.

Thì ra tất cả mọi người đều tốt, chỉ mình y không tốt.

4. Chương 4: Tiểu Sư Muội Của Tần Phượng Lai

Edit: Qiezi

“Thằng tiện nhân!”

Vân Bình đột nhiên bị đẩy xuống hồ.

Người đẩy hẳn là Tôn Tiểu Tiểu – tiểu sư muội đáng yêu của Tần Phượng Lai. Khuôn mặt đáng yêu, vóc người nhỏ nhắn, tính tình nóng nảy, luôn là bảo bối của Tần Phượng Lai. Từ trước đến nay Tần Phượng Lai luôn rất sủng ái tiểu sư muội này.

Lần này có thể là nghe người ta nói Tần Phượng Lai vì một ‘tiện nhân’ không biết điều như y mà thương tâm khổ sở, vì vậy đứng ra để giáo huấn y.

Lúc y nghe nói có người tìm, y còn cảm thấy kỳ quái, bây giờ thì hiểu rồi. Rõ ràng là ả gọi y ra đây để ‘giáo huấn’.

Vân Bình không biết bơi, hướng chỉ sức khỏe yếu ớt, sao có thể chống chọi hồ sâu vô tình.

Vài tiếng bọt nước tung tóe, y cảm nhận được dòng nước chảy vào mũi, cổ họng, lỗ tai. Nói thật, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Chết như vậy thật ra rất khó chịu.

Nói bất ngờ nhưng cũng không bất ngờ, y được cứu.

Lúc ý thức mơ hồ, dường như y nghe thấy tiếng Tần Phượng Lai: “Vân Bình, Tiểu Tiểu không cố ý, người tha thứ cho nàng nha.”

Tha thứ con mẹ nó, ả không cố ý thì ai cố ý!

Y luôn cảm thấy nữ tử này luôn có tình cảm nào đó không thể nói ra với Tần Phượng Lai, lúc y với Tần Phượng Lai còn mặn nồng, y từng đề cập đến chuyện này, nhưng Tần Phượng Lai lại không để tâm, trái lại trách y lòng dạ hẹp hòi, cũng chưa từng hỏi han y đã trải qua bao nhiêu đau khổ.

Y cảm thấy việc này vẫn chưa xong.

Quả nhiên, chuyện tốt không linh chuyện xấu ứng nghiệm.

Không bao lâu sau, y còn chưa khỏe đã bị người khác thô lỗ kéo khỏi giường.

Một đám người bao vây y, trên mặt bọn họ tràn đầy phẫn nộ, mang theo khinh thường, mang theo khiển trách.

Chỉ một lúc sau, y đã biết, thì ra tin tức của Phong Vân Hội bị tiết lộ cho tổ chức đối địch Ô Nguyệt Minh. Tất cả mọi người cho rằng y làm, bởi vì chỉ có y mới ghi hận Phong Vân Hội, chỉ có y có cái động cơ này.

Tần Phượng Lai cũng cho rằng là y.

Vân Bình bật cười: “Các ngươi không điều tra chút gì sao?”

Tần Phượng Lai chỉ trưng ra vẻ mặt đau đớn khổ sở, dường như cho rằng lúc này mà y còn nói dối.

Vân Bình bị lôi ra ngoài phòng một cách đầy thô bạo, y bị treo ở ngoài trời dưới ánh nắng gay gắt, mỗi ngày một trăm roi, lại bị phơi nắng thêm ba ngày mới được buông tha.

Lúc này y đã hấp hối, nghe nói Tần Phượng Lai vì cứu y mà lao tâm lao lực.

Mới vừa tỉnh dậy, đám tiểu tư nha hoàn chăm sóc y đã kể lễ công đức của Tần Phượng Lai, nói Tần Phượng Lai vì y mà bị tam đao lục động, đến nay còn đang dưỡng thương, chỉ là không muốn nói y biết.

Bọn họ nói những lời này, không phải muốn thay mặt Tần Phượng Lai nói hán tình thâm, khiến y cảm động hay sao?

Tại sao y phải cảm động?

Đây vốn không phải tội của y, áp đặt cho y, tự dưng nghiêm phạt y, hành hạ y đến chết đi sống lại. Y cũng không phải thẳng diên, vì chuyện này mà cảm động rơi nước mắt.

Lại qua một trận, đúng là vật đổi sao dời, cao trào thay nhau bùng lên. Tiểu sư muội đáng yêu Tôn Tiểu Tiểu của Tần Phượng Lai không biết tại sao lại bị người khác vạch trần, rằng ả ta mới là hung thủ tiết lộ tin tức của Phong Vân Hội, khiến Phong Vân Hội tổn thất nặng nề. Sở dĩ ả ta làm như vậy xuất phát từ sự đố kỵ với Vân Bình, bởi vậy mới hãm hại y.

Vân Bình có thể tưởng tượng ra Tôn Tiểu Tiểu sẽ tỏ ra đáng thương như thế nào trước mặt Tần Phượng Lai, nước mắt muốn rơi mà không rơi nổi, nói rằng mình yêu mà không được đáp lại, nói rằng mình đau lòng mà không thể làm gì, nói rằng ả làm như vậy hoàn toàn là vì Tần Phượng Lai, ả không đành lòng để một ‘tiện nhân’ như y phá hỏng đại anh hùng đại hào kiệt trong lòng ả.

Vân Bình cũng có thể tưởng tượng ra, Tần Phượng Lai nhất định sẽ động lòng, nhất định sẽ cảm động sâu sắc, nhất định sẽ đồng cảm thương hại đối phương.

Quả nhiên, Tần Phượng Lai xuất hiện trước giường y. Cuối cùng lần này hắn đã lộ ra một ít xấu hổ, phía sau hắn là Tôn Tiểu Tiểu.

“Vân Bình, lần này ta tới là dẫn Tiểu Tiểu đến xin lỗi người. Người, người đừng so đo với một tiểu cô nương.”

Vân Bình lại không như ý hắn, cười lạnh: “Tại sao ta phải tha thứ cho người muốn dồn ta vào chỗ chết?”

Tôn Tiểu Tiểu lộ đầu ra, giọng hùng hồn: “Không phải người chưa chết sao? Ta biết Tần ca ca sẽ không để tiện nhân như người chết.”

Câu sau dường như mang theo bất mãn.

“Tiểu Tiểu!” Tần Phượng Lai trách mắng, lại quay sang nhìn Vân Bình: “Tiểu Tiểu còn nhỏ, không hiểu chuyện...”

“Cút!” Vân Bình không thể nhịn được nữa, tâm tình như mắt khổng chế gào to hơn: “Các người cút hết ra ngoài cho ta ——”

Vân Bình thấy đáng vẻ mặt mỗi vì bị y phụ tình của Tần Phượng Lai, y chỉ cảm thấy buồn nôn. Y mãi mãi không quên được y vứt bỏ tôn nghiêm, quỳ xuống cầu xin mới không bị ném cho chó thao.

5. Chương 5: Trợ Công Của Tần Phượng Lai

Edit: Qiezi

Không biết những người đó ngu ngốc tới cỡ nào, cho tới bây giờ mới nhận ra y và Tần Phượng Lai thật sự

có xích mích.

Hứa Khâm, Mạc Nghiêu, Tô Mạc Già... Những người từng đứng chung chiến tuyến với y đều tới khuyên y.

“Vân Bình, Tần Phượng Lai thật sự rất yêu ngươi, ngươi đừng cố chấp nữa.” Hứa Khâm từng có thù với Tần Phượng Lai khuyên y.

“Vân Bình, ngươi dần vật hần, cũng là dần vật chính ngươi, đối với người nào cũng không tốt.” Mạc Nghiêu từng hận không thể rèn sắt thành thép, mắng y tiện lại hóa thân mẹ già tận tình khuyên giải y.

“Vân Bình, ngươi tự hỏi lòng ngươi, ngươi thật sự hận hần sao? Đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.” Tô Mạc Già từng đồng cảm thương tiếc y đột nhiên hỏi y có thật sự hận Tần Phượng Lai không, lại còn nói như là y làm gì người ta vậy.

“Vân ca, ta biết ngươi hận ta oán ta, nhưng ngươi không thể liên lụy người vô tội.” Đây là lời của Liễu Hoa Nghênh. Hay cho một đóa sen trắng! Nói giống như trong mắt y, lời nói của ả ta còn có trọng lượng vậy. Còn có người vô tội là ai? Tần Phượng Lai hả?

“Sao ngươi lại như vậy! Ta đã nói ta và Tần đại ca là trong sạch, là lòng ngươi xấu xa cứ một hai hiểu lầm ta với Tần đại ca. Tần đại ca là người tốt, sao ngươi có thể nhẫn tâm nhìn huynh ấy ngày nào cũng hao tâm tổn trí vì ngươi? Người phụ lòng huynh ấy, sau này đừng có hối hận!” Lúc Bạch Ngọc Thanh nói những lời này ra vẻ rất quang minh chính đại, trong trong sạch sạch.

“Tiện nhân, ngươi không thích Tần sư huynh thì đừng bám chặt huynh ấy. Bằng không ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!” Lần này là xuất phát từ miệng Tôn Tiểu Tiểu.

Bị một đám người tấn công luân phiên, nếu là người tâm lý yếu mềm, có thể sẽ dao động mềm lòng.

Đúng là lợi hại! Một đám người thân phận khác nhau, lập trường khác nhau, tính tình khác nhau, có vướng mắc khác nhau với Vân Bình, những người này đều nói Tần Phượng Lai rất tốt, khiến người khác nghĩ Tần Phượng Lai thật sự trăm tốt ngàn tốt.

Nếu không phải Vân Bình chịu quá nhiều khổ, nếu không phải trong lòng Vân Bình có một cái cọc, nói không chừng y thật sự cho rằng Tần Phượng Lai thương y cỡ nào, Tần Phượng Lai yêu y cỡ nào, mà bây giờ y đang hành hạ Tần Phượng Lai, cũng thực sự hối hận chuyện mình đã làm. Thậm chí vì những người như Hứa Khâm, Mạc Nghiêu, Tô Mạc Già là những người y rất tín nhiệm mà phá vỡ phòng tuyến trong lòng y, khiến y tin tưởng lời nói của họ, vì những lời nói ấy mà động lòng. Y không muốn thấy sự thất vọng cùng đau lòng trên mặt những người y tin tưởng, không muốn những người cho y ấm áp rời khỏi y, y rất có thể sẽ nghe theo lời bọn họ.

Nhưng Vân Bình đã sớm nhìn thấu sự đời, biết trên đời này thứ không thể giữ lại chính là con người, thứ không thể cầm nắm chính là lòng người. Nếu như những người này vẫn đứng về phe y, sao họ lại không lo lắng cho y? Sao lại nói đỡ cho Tần Phượng Lai? Vân Bình không biết trong lòng những người này đang

ngĩ gì, Tần Phượng Lai cho bọn họ lợi ích gì, nhưng y sẽ không ép uống bản thân. Một người ngay cả cái chết cũng không sợ thì còn sợ gì chứ?

Về phần Bạch Ngọc Thanh và Tần Phượng Lai, bọn họ tự cho rằng bản thân đủ chính trực trong sạch, thế nhưng y thấy tác phong của họ đã cảm thấy buồn nôn không chịu nổi. Nếu đổi thành người đầu óc u mê, có thể sẽ thực sự hoài nghi có khi nào mình hiểu lầm họ hay không. Thế nhưng Vân Bình lại nhớ kỹ từng hành động của họ. Ban đầu lúc quan hệ giữa y và Tần Phượng Lai còn tốt, Tần Phượng Lai vì Bạch Ngọc Thanh mà mắc kẹt nguy hiểm tính mạng, chuyện gì cũng ưu tiên Bạch Ngọc Thanh lên hàng đầu. Cho dù y vì cứu Bạch Ngọc Thanh mà bị thương, người tới chăm sóc y là người khác, mà Tần Phượng Lai lại luôn ở bên cạnh Bạch Ngọc Thanh chỉ bị sợ hãi.

Cuối cùng là Tôn Tiểu Tiểu, ả thích Tần Phượng Lai, còn Tần Phượng Lai luôn sủng ái chăm sóc ả, y đều nhìn thấy rất rõ ràng. Lời nói của ả ta chỉ có thể đả động một vài kẻ ngu xuẩn, còn có thể bị phản kích lại. ả muốn hòa hảo với Tần Phượng Lai, còn tưởng rằng có thể cho mình một cú nhớ đời, lại có thể làm Tần Phượng Lai nghĩ rằng ả đang trả thù cho hắn. Nào ngờ lại hại họ một cú đau! Xôi hỏng bỏng không.

Vân Bình đã từng thấy một vị phụ nhân hồi hận khóc không kịp, thì ra trượng phu của nàng đã chết, nhận được gia sản khổng lồ của trượng phu. Sau đó nàng ta có một tình lang, sau này phát hiện tình lang xảo trá, nàng vốn định chia tay với hắn. Thế nhưng một quả phụ luôn không ưa nàng châm chọc khiêu khích một trận, nói tiểu tình lang kia rất hợp khẩu vị của ả ta, nếu nàng không muốn thì ả nhận, kết quả trong cơn giận dữ, nàng thành thân với tình lang kia. Lúc ban đầu nàng còn rất đắc ý, không chỉ lòng hư vinh được thỏa mãn mà còn có thể thấy quả phụ kia nghiêng răng nghiêng lợi. Thế nhưng sau này tình lang kia lộ mặt thật, không chỉ chiếm đoạt gia sản của nàng mà còn đánh mắng, sau đó cầm tiền của nàng ra ngoài tìm hoan mua vui, khiến cuộc sống của nàng như sống trong địa ngục.

Y chịu khổ không đủ hay là phạm tiện không đủ?

Đầu óc ngu muội cũng nên có chừng mực.

Trên đời này còn ai thương hại y? Không, bọn họ chỉ biết cười nhạo y, giẫm đạp y.

Nhưng nếu thật sự có người thương hại, y lại cảm thấy khó chịu vạn phần.

Y cần người khác thương hại sao? Chỉ có người yếu mới cần! Chỉ có thằng ngu mới cần!

Y hy vọng, y hy vọng... Y đã không còn hy vọng gì nữa.

Vân Bình trăm triệu lần không ngờ trong những người tới khuyên bảo, đệ đệ Vân Phong cũng thò một chân.

Vân Bình để ý lần này ngay cả một tiếng ‘ca’ hắn cũng không gọi, trong mắt hắn mang theo ghét bỏ, ghê tởm, coi thường.

Vân Bình không thể không thừa nhận, tim y vẫn rất đau, đau đến nỗi y không nghe lọt tai bất cứ lời nào, chỉ có một câu cuối cùng khiến tai y ù đặc.

“Người đã tàn phế, còn làm giá cái gì?!”

Có khả năng là Vân Phong thấy y cứ dờ ra, cho nên không kiềm chế được, cũng không đếm xỉa cái gì, dường như rống lên câu cuối cùng.

Vân Bình rũ mắt, môi trắng bệch, mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Y đang nhớ tới những khi Tần Phượng Lai dùng Vân Phong uy hiếp y, khiến y trở mắt nhìn người khác chằm hình trên thân thể y. Khi đó y nghĩ gì? Y nghĩ đau đớn như thế, sao Vân Phong có thể chịu được?

6. Chương 6: Thay Đổi Suy Nghĩ

Edit: Qiezi

Vân Bình không ngờ Tần Phượng Lai sẽ sắp xếp để y gặp Thẩm Ngộ. Thẩm Ngộ của Tích Tà Cung, y từng nghe qua. Thẩm Ngộ được xưng là tiện nhân thiên hạ, ý là người trong thiên hạ đều có thể coi khinh. Ân oán của Thẩm Ngộ và trang chủ của Phi Diệp Sơn Trang – Ngụy Càn Khôn luôn là đề tài trà dư tửu hậu của mọi người.

Lúc nhìn thấy Thẩm Ngộ, y không ngờ người trước mắt là hắn. Một bộ vân ti cẩm y, dáng người mảnh khảnh, mặt tựa bạch ngọc, tóc đen như mực. Hắn chấp tay đứng trong lương đình*, phong dung thường thức một hồ đầy sen, hoa sen được lá tôn lên càng thêm kiều diễm. Nhưng Vân Bình cảm thấy hồ sen này vẫn không tao nhã bằng người trước mặt.

(Lương đình: đình nghỉ mát)

Thẩm Ngộ thấy y tới, khẽ cười một tiếng, dường như tất cả nụ hoa đều nở rộ khắp trời, ánh trăng lấp lánh cũng không sáng bằng một phần vạn nụ cười này.

Trong giây lát, dường như Vân Bình mất đi năng lực ngôn ngữ, đầu óc trống rỗng. Mắt có thể thấy tay đang động, miệng đang mấp máy nhưng lại không hiểu đối phương đang nói gì. Qua rất lâu sau, y mới phản ứng được. Dường như đối phương đang ôm quyền chào hỏi y, về phần hắn nói cái gì thì y lại hoàn toàn không nghĩ ra.

Vân Bình đỏ mặt, cảm thấy xấu hổ không thôi.

Đối phương lại mỉm cười hiền lành, không chút khó chịu cất tiếng trong sáng rung động: “Tại hạ là Thẩm

Ngộ.”

Cùng nói chuyện với Thẩm Ngộ, Vân Bình cảm thấy rất thoải mái. Trong lời nói của hắn tràn ngập ôn nhu sẵn sốc, Vân Bình không nghĩ ra sao có người có thể nhẫn tâm tổn thương người như vậy?

Từ trong miệng Thẩm Ngộ, Vân Bình đã biết vì sao Tần Phượng Lai sắp xếp Thẩm Ngộ tới gặp y. Hắn muốn Thẩm Ngộ từng trải qua đau khổ như y tới khuyên y. Vân Bình thật sự bội phục ‘dụng tâm lương khổ’ của Tần Phượng Lai.

Vân Bình hỏi Thẩm Ngộ vì sao dễ dàng tha thứ Ngụy Càn Khôn đã tổn thương hắn, Thẩm Ngộ cười khổ: “Nếu sống chết không bỏ qua, qua một thời gian mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo vốn có của nó, có lẽ đối phương sẽ cưới thê tử sinh con hoặc yêu người khác, còn không bằng ở bên cạnh hành hạ đối phương, để đối phương trả nợ cho những gì họ đã làm.”

Vân Bình thực sự không hiểu, nếu ở bên đối phương, lẽ nào thật sự có thể đảm bảo họ không cưới thê tử, sinh con hoặc yêu người khác? Một lần nữa chấp nhận đối phương, chẳng qua chỉ là nghe theo lời đối phương, đây là kiểu hình phạt gì? Kiểu hành hạ gì? Sự đau khổ mình phải chịu đựng phải vứt đi đâu?

Y nhìn ánh mắt Thẩm Ngộ như hố sâu thăm thẳm, trong lòng run lên.

Đằng Vân Nhai quả nhiên mây bay lượn lơ, không biết sâu bao nhiêu, phía dưới là như thế nào.

Vân Bình đứng trên vách đá, gió gào thét bên tai, bạch y bị gió thổi tung, như một con bướm không quá uyển chuyển theo gió bay đi. Hoa rơi từ vách đá, xoay tròn hướng về phía đáy vực.

Vân Bình bình tĩnh nhìn đáy vực, đột nhiên không chút do dự nhảy xuống.

“Dừng ——” Một tiếng thét lớn từ phía sau truyền đến, chỉ thấy một bóng dáng lóe lên, cũng nhảy xuống theo.

Kèn kèn phía dưới vách núi bay lòng vòng, kêu vang không ngớt.

Bất ngờ ở bên cạnh vách núi, một tấm lưới lớn bọc lấy hai người, Tần Phượng Lai há hốc mồm nhìn Vân Bình. Hắn cho rằng Vân Bình muốn tự sát, dưới tình thế cấp bách nên nhảy theo, lại không ngờ rằng phía dưới còn có một tấm lưới lớn, xem tình hình thì đã chuẩn bị nhiều năm. Nói như vậy, Vân Bình đã sớm lên kế hoạch chạy trốn? Y cũng cố ý để hắn tới đây, cố ý để người khác biết y nhảy xuống vách núi. Nếu không phải ban đầu hắn dùng vị hôn thê và người nhà uy hiếp y không thể tự sát, nếu không phải hắn cũng nhảy xuống, có phải hắn sẽ cho rằng Vân Bình đã chết, sau đó vĩnh viễn không tìm được y trong biển người mênh mông?

Nghĩ tới đây, Tần Phượng Lai rung mình, chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Ai cho người nhảy theo?” Giọng nói thanh thúy dễ nghe của Vân Bình vang lên, ánh mắt đen như mực dường như mang theo một tia ghét bỏ, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, mang theo một tia thân thiết.

Tần Phượng Lai tim đập ‘thình thịch’ điên cuồng, cổ họng như cứng lại, cả khuôn mặt tuấn lãng đỏ bừng.

Lúc này hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, vui mừng từ trong lòng tràn ra.

“Vân, Vân Bình, người... Người...”

“Người cái gì mà người? Từ khi nào người đường đường là minh chủ Phong Vân Hội lại nói năng lắp bắp như thế?”

Tần Phượng Lai kích động nắm tay Vân Bình: “Vân Bình, người tin ta, sau này ta sẽ không phụ người.”

Vân Bình lặng lẽ nhìn tay Tần Phượng Lai đang nắm tay mình, một lúc sau mới nhẹ nhàng cười: “Ta tin người.”

Tần Phượng Lai cảm thấy không có thời khắc nào đẹp như thời khắc này, hắn kích động nói không nên lời, lệ nóng doanh trùng, chỉ biết nắm chặt tay đối phương, lại ôm đối phương thật chặt.

Hắn quá kích động quá vui sướng nên hoàn toàn không chú ý tới kỳ lạ trong nụ cười của Vân Bình.

7. Chương 7: Thì Ra Hắn Chỉ Đối Xử Không Tốt Với Mỗi Minh Y

Edit: Qiezi

Sau khi hòa hảo với Tần Phượng Lai, Vân Bình vẫn ở lại Phong Vân Hội, săn sóc Tần Phượng Lai như những người khác. Mọi người trong Phong Vân Hội đều coi y là nam sủng của Tần Phượng Lai, khách khí có, khinh miệt có, làm lơ cũng có. Nói chung cũng không có ai làm khó dễ.

Tần Phượng Lai còn sắp xếp để y gặp mặt vị hôn thê cũ, người nhà, bằng hữu. Hắn muốn y lượng thứ cho bọn họ.

Vân Bình luôn mỉm cười nhìn Tần Phượng Lai.

Vị hôn thê cũ Liễu Hoa Nghênh khẽ cười: “Nhìn các người hạnh phúc là ta yên tâm rồi. Người từng làm hại ta, ta cũng không để trong lòng.”

‘Bạn tốt’ của Tần Phượng Lai – Bạch Ngọc Thanh mím môi: “Người nhất định phải đối xử tốt với Tần đại ca, bằng không ta sẽ không đáp ứng.”

Đệ đệ Vân Phong nghiêm mặt, ngẩng đầu, mũi hếch lên trời, dáng vẻ như phụ thân giáo huấn nhi tử: “Sau này người phải làm người đàng hoàng, không thể ích kỷ như trước đây. Người phải biết rằng trong thiên hạ này không phải ai cũng bao dung như Tần đại ca.”

Tiểu sư muội Tôn Tiểu Tiểu của Tần Phượng Lai chỉ vào mặt y mà mắng: “Ta không biết người cho Tần sư huynh uống bùa mê thuốc lú gì, nhưng một ngày nào đó ta sẽ vạch trần bộ mặt thật của tên tiện nhân nhà người.”

Hứa Khâm vui vẻ: “Thật tốt quá, cuối cùng người cũng thông suốt rồi. Không uống công Tần Phượng Lai si mê người.”

Đối với những người khác, Vân Bình đều mỉm cười không nói gì, nhưng lại đột nhiên mở miệng với Hứa Khâm: “Ta nhớ trước đây người rất hận Tần Phượng Lai mà? Người mắng hắn không ra gì chẳng phải là người sao? Sao bây giờ lại học được cách nói lời hay ý đẹp cho hắn rồi?”

Vân Bình nghiêng đầu, dường như vô cùng nghi ngờ.

Hứa Khâm đỏ mặt, một lúc sau mới lí nhí nói: “Lúc còn trẻ dốt nát vô tri cũng là chuyện bình thường. Khi đó ta vẫn còn thành kiến về hắn, đương nhiên không có lời nào tốt đẹp. Bây giờ ta mới biết Tần Phượng Lai thật sự rất tốt.”

Vân Bình: “À? Hắn tốt chỗ nào?”

Hứa Khâm như cái máy thu âm bật nguồn: “Trước đây ta nói năng lỗ mãng với hắn, luôn tỏ thái độ với hắn nhưng hắn không tính toán. Hắn còn luôn quan tâm săn sóc ta. Ta vô tình đắc tội với Quan Đông Lục Ma, cũng là hắn thay ta giải quyết, vừa hòa giải vừa thiếu nhân tình, còn bỏ tiền bỏ sức đánh lui bọn họ giúp ta, khiến bọn họ không gây phiền phức cho ta và Hứa gia, miễn cho ta bị Quan Đông Lục Ma đánh gãy tay chân, phế bỏ võ công, cũng khiến Hứa gia tránh thoát nguy cơ diệt tộc. Có một đoạn thời gian Hứa gia ta kinh doanh sa sút, suýt chút nữa phải bán đất bán nhà, may là nhờ có Tần Phượng Lai giúp nhà ta mở đường tiêu thụ, cho ta mượn tiền quay vòng vốn, nhà ta mới trở nên hưng thịnh. Vân Bình, Tần Phượng Lai thật sự là người tốt, người đừng tin lời những người khác, bỏ qua người tốt như vậy.”

Người tốt sao? Trong lòng Vân Bình vừa chua vừa xót, thì ra Tần Phượng Lai chỉ đối xử không tốt với y, ngược lại hắn đối xử rất tốt với những người khác.

Mạc Nghiêu cười thoải mái: “Vân Bình, cuối cùng người cũng khổ tận cam lai. Sau này nếu Tần Phượng Lai đối xử không tốt với người, cứ nói ta biết, ta sẽ làm chủ thay người!”

Vân Bình nhẹ nhàng hỏi: “Người có thể làm chủ cái gì? Người có thể làm gì Tần Phượng Lai? Ta rất tò mò, trước đây không phải người luôn mắng ta tiện sao? Sao bây giờ người lại hồ hởi nịnh nọt Tần Phượng Lai?”

Tình cảnh thoáng tĩnh lặng, nụ cười của Mạc Nghiêu tắt dần, lắc đầu thở dài: “Vân Bình, có phải người có thành kiến với ta? Hay là người không thật sự muốn ở bên Tần Phượng Lai?”

Câu hỏi này khiến lòng Vân Bình nghẹn lại, dường như người sai là y, người không hiểu chuyện cũng là y.

Mạc Nghiêu trầm giọng: “Người cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh Tần Phượng Lai đi, đừng nghĩ quá nhiều. Bằng không đối với ai cũng không tốt. Tần Phượng Lai là minh chủ Phong Vân Hội, có rất nhiều điểm tốt. Người đối nghịch với hắn cũng không có lợi lộc gì. Người cho rằng bây giờ ai sẽ vì người mà đối nghịch với Tần Phượng Lai? Người chọc giận hắn, không chỉ mất tất cả mà còn bị truy đuổi chặn đường, khó giữ được tánh mạng. Điều đáng sợ không phải là mất mạng, mà là sống không bằng chết. Người muốn sống những ngày ăn bữa nay lo bữa mai, khủng hoảng sợ hãi sao? Đừng nói là hảo y hảo được sơn hào hải vị, cho dù chỉ là mua đồ ăn trong thôn trấn cũng không dám. Giống như chuột chạy qua đường, có chút gió thổi cỏ lay đã sợ chết khiếp, vĩnh viễn không được thấy ánh mặt trời, đầm sương dãi nắng, chỉ có thể nhớ đến quang vinh trước đây trong mơ.”

Vân Bình cười lạnh: “Vậy người đã nhận được lợi ích gì?”

Mạc Nghiêu mỉm cười khiến Vân Bình rất khó chịu: “Tần Phượng Lai đối nhân xử thế rất tốt, ngay cả người như ta cũng bị hắn làm cảm động. Người biết bây giờ ta đang báai ai làm sư phụ không? Ngô Đồng lão nhân nổi danh giang hồ, chính là do Tần Phượng Lai giới thiệu cho ta. Bây giờ địa vị của ta trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, những thứ này đều nhờ Tần Phượng Lai giúp đỡ. Có đôi khi ta khó khăn, Tần Phượng Lai sẽ tặng ta một khoản kim ngân, nhưng lại không làm tổn hại danh tiếng của ta. Bây giờ ta không còn là tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ, đi tới đâu cũng được người ta xum xoe nịnh bợ, nhiệt tình tiếp đãi, cuối cùng cũng có thể trải nghiệm hào khí tiêu pha phung phí là như thế nào, không còn lay lắt qua ngày trong hoàn cảnh nghèo kiết hủ lậu nữa. Nếu người từng trải qua cuộc sống như ta, người sẽ biết vì sao ta phải đổi cách nhìn về Tần Phượng Lai.”

Vân Bình gật đầu: “Ta hiểu.”

Nếu Tần Phượng Lai chỉ đối tốt với y mà không hành hạ y, y cũng sẽ giống như thế.

Đáng tiếc cuộc đời không có nếu như.

Tô Mạc Già vẫn không xuất hiện, Vân Bình không biết hắn xấu hổ không dám gặp hay là như thế nào. Nhưng hắn không xuất hiện khiến Vân Bình cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

8. Chương 8: Thế Sự Vô Thường

Edit: Qiezi

Gặp lại Thẩm Ngộ, đã là nửa năm sau.

Vẫn là lương đình kia, hoa sen cánh sen đã không còn thấy nữa, cả hồ nước tràn ngập một màu xanh bồng bênh.

Gió lạnh thấu xương thổi qua, cơn lạnh lẽo dần nổi lên, mặt nước hơi rung động.

Thẩm Ngộ vẫn không thay đổi, vẫn là vân ti cảm y, vẫn là mặt đẹp như ngọc, vẫn là khí chất tao nhã.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Thẩm Ngộ chấp tay nhìn ra ngoài đình, than thở: “Không ngờ Phong Vân Hội đã từng hùng bá một phương đột nhiên sụp đổ, thế sự vô thường.”

Vân Bình cũng mỉm cười: “Phi Diệp Sơn Trang hiển hách một thời có thể biến mất khỏi cõi đời này, Phong Vân Hội thì có gì hơn người?”

Thẩm Ngộ đột nhiên xoay người lại: “Tần Phượng Lai thế nào?”

Vân Bình nhướng mày: “Người tò mò ư?”

Thẩm Ngộ gật đầu: “Ta tò mò.”

Vân Bình nhếch môi, nhìn hồ nước đầy hiu quạnh, rũ mắt thản nhiên trả lời: “Cũng không có gì, ta chỉ phế võ công, đánh gãy tứ chi, xuyên xương đòn, nhốt trong thủy lao mà thôi.”

Nói đến đây, y ngừng lại không muốn nói tiếp nữa, trái lại gương mặt nhìn Thẩm Ngộ: “Ta nghe nói Ngụy Càn Khôn bị kẻ thù của hắn – Cuồng Sa Bảo bắt giam, bảo chủ Cuồng Sa Bảo – Dịch Đoạn không có vấn đề gì, nhưng đệ đệ của hắn Dịch Bất Minh lại là kẻ biến thái. Ngụy Càn Khôn rơi vào tay tên kia chắc sẽ nếm mùi đau khổ một phen.”

Hai người từng trải qua đau khổ đều hiểu đau khổ của Ngụy Càn Khôn không phải là nhỏ. Hai người từng nghe thấy các loại hành vi tàn nhẫn của Dịch Bất Minh, nếu không có huynh trưởng Dịch Đoạn che chở, hắn đã sớm bị võ lâm xử công khai.

Tin tức trên giang hồ truyền đi rất nhanh, nhất là cái đại tin tức rung động giang hồ về Phong Vân Hội.

Sau khi Vân Bình biết tin tức được truyền ra, những người đó sẽ đến tìm y. Nhưng y không ngờ người xuất hiện đầu tiên lại là Hứa Khâm.

Hứa Khâm thất vọng, đau lòng nói: “Vân Bình, ngươi thay đổi rồi. Ta không ngờ ngươi trở nên độc ác như vậy, ngươi hận Tần minh chủ, nhưng những người khác trong Phong Vân Hội vô tội, không phải sao? Ta

hỏi người, bây giờ người có ngủ ngon giấc không? Những người chết oan có tới tìm người đòi mạng hàng đêm không?”

Hắn vốn tưởng rằng nói ra những lời bi thương như vậy có thể khiến y hổ thẹn cúi đầu.

Ai ngờ Vân Bình ngay cả sắc mặt trắng bệch cũng không có, sắc mặt hồng hào, thậm chí còn mỉm cười, thản nhiên nói: “Ta có cái gì mà không ngủ được? Hiện tại ta ăn ngon ngủ ngon, càng không có oan hồn chết oan đến tìm ta, xem ra bọn họ cũng không vô tội.”

“Người ——” Hứa Khâm chỉ thẳng mặt y, mặt nóng bừng lên, sau đó lại trầm xuống, tức giận: “Người không có tình cảm với những người khác thì thôi đi, nhưng những tiểu tư, nha hoàn chăm sóc người hằng ngày thì sao? Bọn họ sớm chiều bên người, lẽ nào người không có tình?!”

Một câu cuối cùng như gào lên, nhưng lại không đủ động được người đối diện có trái tim sắt đá. Chỉ thấy người nọ không có chút thất thố gì, còn ung dung ngồi xuống, thoải mái nhấp một ngụm trà, sau đó mới nhìn hắn, dường như nghi ngờ hỏi: “Sao người còn chưa đi?”

Mặt Hứa Khâm đỏ au, chỉ tay vào Vân Bình: “Người... Người... Người...”

Vân Bình nghiêng đầu, hơi nghi hoặc: “Ta còn tưởng rằng chúng ta nói chuyện không hợp nhau, người đã sớm thức thời bỏ đi rồi.”

Hứa Khâm lại gào lên: “Lẽ nào người không có tình sao ——”

Vân Bình vuốt ngực, thản nhiên đáp: “Đương nhiên ta có! Tình vẫn ở đây! Chỉ là chưa bị người khác phá hư, đương nhiên người không thấy.”

Hứa Khâm: “Người ——”

Ánh mắt Vân Bình đột nhiên trở nên sắc lạnh, giống như lưỡi dao đâm thẳng vào tim: “Ta chỉ muốn biết người dùng lập trường gì đứng đây, đến nói với ta mấy lời hạ tiện này! Người cảm thấy bất công thay cho người khác, chẳng qua chỉ là muốn ta thỏa hiệp. Tại sao ta phải thỏa hiệp? Vì người sao? Người là cái thá gì mà muốn ta thỏa hiệp?!”

Hứa Khâm: “Tần minh chủ si tình vì người...”

Vân Bình cười ha hả, cắt lời: “Cho nên ta phải không được tính toán bất kể thứ gì, mặc hắn nấn bóp vân vê? Hắn nói si tình thì si tình, si tình chó má! Người nhận ơn của hắn, cho nên người nói đỡ cho hắn, ta hiểu. Người không bị hành hạ như ta, cho nên người không thể đồng cảm với ta, ta cũng hiểu. Nhưng người dựa vào cái gì mà nghĩ người có tư cách vung tay múa chân với ta?”

Hứa Khâm chật vật nói: “Ta, ta cho rằng... Ta cho rằng chúng ta là... Là... Là bằng hữu.”

Vân Bình ngừng cười, nhìn hắn, chằm chọc đáp: “Ta không với nổi bằng hữu như ngươi.”

Hứa Khâm: “Ngươi...”

Vân Bình: “Tần Phượng Lai có bằng hữu như ngươi, cũng không uống công hấn đối xử tốt với ngươi như thế. Chẳng lẽ không đúng sao? Từ đầu đến cuối ngươi đều đứng trên lập trường của hắn, nói đỡ cho hắn. Từ đầu tới giờ ngươi luôn ép ta khó xử, lẽ nào ngươi không biết sao? Ngươi nói ngươi là bằng hữu của ta, trên đời này có bằng hữu như vậy à? Hay là ngươi nghĩ Tần Phượng Lai nên cao cao tại thượng hưởng thụ tất cả, còn ta nên nhẫn nhục chịu đựng, chấp nhận số mệnh là có thể duy trì cái gọi là thiên hạ thái bình của các ngươi?”

Vân Bình nhấp một ngụm trà, sau đó mới bình tĩnh nói: “Ngoại trừ nói mấy lời đáng ghét thì ngươi không có lỗi với ta, ta xem ngươi là người vô tội. Bây giờ ngươi đi đi.”

Dừng một chập, y lại bổ sung thêm một câu: “Nếu ngươi cảm thấy phải làm gì đó, ta sẽ nghĩ ngươi không còn vô tội nữa, đến lúc đó ta cũng không biết bản thân sẽ gây ra chuyện gì đâu.”

Hứa Khâm thấy không thể làm đối phương thông suốt, đành phải phất tay áo bỏ đi, trước khi đi bỏ lại một câu: “Ngươi... tự giải quyết cho tốt.”

9. Chương 9: Từng Người Từng Người Tiếp Nói

Edit: Qiezi

Một Hứa Khâm đi, lại có một Mạc Nghiêu tới.

“Vân Bình, ngươi vừa phải thôi.” Mạc Nghiêu nóng nảy: “Làm người phải có lòng khoan dung!”

Vân Bình phủi tay áo, ngồi xuống, vừa uống trà vừa thưởng thức ca múa, không bị lây nhiễm ‘tình chân ý thiết’ của hắn. Loại thái độ nhàn nhã của Vân Bình khiến Mạc Nghiêu nhìn mà ngứa răng, giống như, giống như y hoàn toàn không xem hắn ra gì!

Mạc Nghiêu đứng đó, tiến không được mà lui cũng không xong, xấu hổ không biết phải làm như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn lâm vào tình thế quẫn bách kể từ khi thành danh đến nay.

“Vân...”

Hắn mới phun ra một chữ thì đã bị người lúc này còn ra vẻ đang chuyên tâm thưởng thức ca múa cắt ngang.

“Hử?” Người nọ nâng khuôn mặt trắng hồng, khóe môi hơi nhếch lên, thái độ dường như mang theo thoải mái, lại dường như mang theo châm chọc: “Sao? Không có Tần Phượng Lai làm chỗ dựa cho người, cuộc sống của người không tốt à?”

“Ta...”

Hắn từng có thể đỉnh đạc đối mặt với người này, không, lúc hắn đối mặt với rất nhiều người đều có thể đỉnh đạc nói chuyện, mà bây giờ hắn lại nghẹn đến khó chịu, dường như chỉ một từ đơn giản cũng rất khó thốt ra.

Hắn tới làm gì? À, hắn tới khuyên Vân Bình quay đầu là bờ. Hắn không thể như vậy, nếu hắn vẫn tiếp tục như vậy, xảy ra chuyện lớn, đối với hắn hay đối với tất cả mọi người đều không tốt. Hiện tại hành động của hắn sẽ khiến tất cả trở nên lộn xộn.

“Vân Bình, người biết người làm vậy sẽ có hậu quả gì không?” Mạc Nghiêu lấy lại bình tĩnh, tha thiết nói: “Người biết có bao nhiêu người có giao tình tốt với Tần minh chủ không? Người biết có bao nhiêu người nhận ơn huệ của Tần minh chủ không? Bọn họ sẽ không ngồi yên, đến lúc đó trên giang hồ sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu, người có biết sẽ chết bao nhiêu người không? Người nhắm tâm sao?”

“Ừ, sau đó thì sao?” Vân Bình gạt nắp trà, thổi thổi, lại nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn hắn.

Mạc Nghiêu không quan tâm thái độ của y, hắn muốn phân tích thực tế với y, nói đạo lý, dùng tình cảm đả động, dùng lý lẽ giải thích, mong y có thể nghe lọt tai.

“Huống chi là Ô Nguyệt Minh không dễ đối phó? Người đang lột da hổ đó!” Mạc Nghiêu tình cảm chân thành, nói lời sâu xa.

“Đúng, những lời người nói đều đúng.” Vân Bình gạt đầu đồng ý.

Mạc Nghiêu cho rằng đã thuyết phục được y, kích động đến nỗi trái tim run lên: “Vậy người...”

“Nhưng ——” Vân Bình lại trầm giọng: “Ta dựa vào Ô Nguyệt Minh mới thành công tiêu diệt Phong Vân Hội! Thử hỏi trên đời này có thể lực giang hồ nào sẽ đối nghịch với Tần Phượng Lai? Có thể có thực lực tiêu diệt Phong Vân Hội? Chỉ có Ô Nguyệt Minh, Ô Nguyệt Minh có thực lực ngang ngửa Phong Vân Hội, bởi vì lợi ích lâu dài mà tranh đoạt chém giết không ngừng mà thành thù sâu không thể hóa giải.”

“Cho nên người mới bán tin tức của Phong Vân Hội, để Ô Nguyệt Minh có thể thành công tiêu diệt Phong Vân Hội?!” Mạc Nghiêu không nhịn được hét lên.

Vân Bình nhếch môi: “Còn có hạ độc, ta hạ độc vào nước uống của bọn họ. Quan trọng nhất là ta còn hạ độc Tần Phượng Lai, bằng không Ô Nguyệt Minh phải phí sức mới đối phó được với Phong Vân Hội.”

Mạc Nghiêu chỉ vào Vân Bình, lạnh lùng nói: “Người thật sự không xứng làm người!”

“Người kích động như vậy làm gì?” Vân Bình dùng giọng điệu khiến kẻ khác rợn tóc gáy mà nói: “Chẳng phải người nói không ai đối nghịch với Tần Phượng Lai hay sao? Bây giờ ta tìm được rồi, người không vui cho ta sao? Dù không có ta, Ô Nguyệt Minh cũng đã muốn tiêu diệt Phong Vân Hội từ lâu. Bây giờ ta không cần sống trong cảnh bị người khác chặn đường đuổi giết như người nói, hảo y hảo được sơn hào hải vị muốn cái gì cũng có, cũng có thể đường đường chính chính phong phong quang quang sống trước mặt người khác, người còn có cái gì không hài lòng?”

Da đầu Mạc Nghiêu tê rần, không biết tại sao sau lưng lạnh buốt.

Hắn vẫn không cam lòng, yếu ớt giãi bày: “Bây giờ người thu tay vẫn còn kịp.”

Hắn cũng biết những lời này không có sức thuyết phục.

Vân Bình nghe thế, cũng không kiên nhẫn gì cười khẩy: “Người đang lừa quỷ à, quỷ cũng không tin! Ta đã từng an phận ở Phong Vân Hội, chưa từng làm gì, kết quả thì sao? Từng người từng người đều đòi đánh đòi giết ta, đổ oan lên đầu ta. Tần Phượng Lai vì muốn bọn họ nguôi giận, trực tiếp hành hạ ta người không ra người, quỷ không ra quỷ. Bây giờ ta thật sự làm những việc họ nói, người cho rằng bọn họ còn có thể rộng lượng không tính toán? Tần Phượng Lai thì càng khó phải nói, có thể sẽ giữ lại cái mạng nhỏ cho ta, nhưng cũng chỉ khiến ta nhận thêm nhiều hành hạ như trong địa ngục mà thôi. Người nghĩ ta quá ngu hay quá tiện?”

Mạc Nghiêu cúi đầu thật thấp, dường như rất xấu hổ.

Vân Bình thấy hắn như vậy, trong lòng hơi thổn thức, cầm chén trà sứ thanh hoa trên bàn, khẩy nắp trà, cúi đầu thưởng thức nước trà xanh biếc.

Ai cũng không ngờ cái người vẫn luôn cúi đầu bỗng nhiên vùng dậy, tung một chiêu về phía Vân Bình còn đang chậm rãi uống trà.

Hộ vệ theo hầu đứng khá xa, hắn phát động công kích rất nhanh, khiến người khác không kịp phản ứng. Có thể tưởng tượng được khi hộ vệ nhào tới, đại cục đã định, đầu sỏ bị bắt, cho dù có nhiều người hơn nữa, vũ khí sắc bén hơn nữa, võ công cao cường tới đâu, e rằng cũng sẽ như chim sợ cành cong, bắt làm gì cũng phải làm theo.

Vân Bình, người dừng trách ta.

10. Chương 10: Tà Công

Edit: Qiezi

Giữa những giây phút nguy hiểm đó, đại cục đã định.

Nhưng thực tế không như mọi người cho rằng Vân Bình bị bắt, mà là Mạc Nghiêu bị đá bay, sau đó các hộ vệ được huấn luyện nghiêm ngặt chữa kiếm vây quanh. Thậm chí người bên ngoài còn không thấy rõ bọn họ động thủ như thế nào.

Vân Bình đứng lên, thu chiêu, chấp tay sau lưng, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Y nhìn về mặt không cam lòng của Mạc Nghiêu, rất không khách khí nói: “Ta rất thất vọng!”

Mạc Nghiêu lóe lên vẻ khiếp sợ, nếu không phải hắn không thể cử động, hắn thật sự có thể nhảy dựng lên.

“Người... Người...”

Vân Bình khinh thường: “Người cho rằng ta mù à, không nhìn thấy người siết chặt nắm tay đến nổi gân xanh? Ta cũng là người liếm máu trên lưỡi đao trong chốn giang hồ, đừng nói là người cho rằng ta là tiểu bạch thủ không rành thế sự?”

Mạc Nghiêu há miệng, vừa sợ vừa kinh hoảng: “Không, không phải, ý ta là võ công của người... Tại sao võ công của người lại khôi phục?! Không, thậm chí còn cao hơn trước đây! Gân tay gân chân của người...”

Vân Bình mỉm cười: “À, người nói tay chân của ta từng bị đánh gãy, không thể nào vận dụng quyền cước như người bình thường? Nói cho người biết cũng không sao, là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, ta dùng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao để khôi phục. Đương nhiên không phải do Tần Phượng Lai cho ta. Hắn chỉ cần ta ở cạnh hắn, không gây thêm phiền phức cho hắn, hắn cũng sẽ không phí tâm phí sức vì ta. Ta luôn ở vị trí cuối cùng trong suy xét của hắn. Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao chính là thành ý mượn sức của Ô Nguyệt Minh, nó rất hiệu quả, chỉ là trị liệu khá phiền phức. Đối với những vết thương năm xưa, ta cần phải tiếp tục đánh gãy ở những vết thương cũ đó. Quá trình đương nhiên là đau đớn không chịu nổi, nhưng nghĩ đến chuyện ta sắp được uống máu kẻ thù, trong lòng sáng khoái không gì sánh được.”

Nói đến đây, y bật cười đầy vui sướng.

“Về phần võ công bị phế, sao có thể dễ dàng khôi phục? Cho dù khôi phục cũng không đủ để đối phó với những người ta hận thù. Mấy năm nay ta chỉ học được một đạo lý, kẻ yếu sẽ bị người khác ức hiếp. Người cũng nói hợp tác với Ô Nguyệt Minh là lộ da hổ, trong lòng ta cũng biết nếu không có đủ thực lực, bị người qua cầu rút ván, treo tường rút thang, thậm chí lưu lạc tới tình cảnh càng thảm hại hơn cũng có thể xảy ra. Sao ta có thể không nghĩ cách tự bảo vệ mình? Chỉ cần ta có đủ thực lực khiến người khác kiêng kỵ, đủ giá trị khiến người khác coi trọng, sẽ không bị người khác dùng rồi vứt bỏ. Về phần ta dùng cách gì khôi phục công lực, thậm chí còn trở nên mạnh hơn, để ta trình diễn cho người xem.”

Nói đến đây, y nhếch môi mỉm cười đầy mập mờ.

Thấy y cười, trong lòng Mạc Nghiêu dâng lên dự cảm bất thường.

Hôm nay y mặc một thân vân ti cẩm y ám văn, khí chất lại không giống lúc xưa, từng bước từng bước đi về phía hắn, cho đến khi tới gần hắn. Hắn chỉ cảm thấy một bóng đen bao phủ đầu hắn, cảm giác bất an lại càng nồng đậm.

“Nếu người chỉ nói ghét ta thì cũng không sao, nhưng người không nên động thủ với ta, người không nên hy vọng ta còn lòng thương hại không cần thiết.”

Trong lòng Mạc Nghiêu khẽ run, cũng cảm thấy có một bàn tay chụp lên đỉnh đầu hắn, sau đó hắn cảm nhận được toàn thân trở nên bất thường. Lúc thì nóng như lửa đốt, lúc thì lạnh như vào hầm băng, toàn thân như bị sốt rét, trái tim thắt chặt, da đầu tê dại, kinh mạch phình to, chân khí nghịch lưu. Mà cái tay trên đỉnh đầu, nó, nó đang hút công lực của hắn!

Ý thức được điều này, trong lòng hắn dâng lên khiếp sợ vô hạn. Hắn muốn giãy giụa nhưng lại bị mấy cánh tay hữu lực đè xuống, mũi đao sắc bén cũng khiến hắn rét run.

“Không, không, không ——” Hắn hoảng hốt la lên: “Người mau dừng tay! Người không thể!”

“Bây giờ ta cho người tự cảm nhận ta nâng cao công lực như thế nào.” Giọng nói trên đỉnh đầu hắn thật sự đáng sợ như ác ma, lẫn lẫn trong suy nghĩ của hắn.

Xói mòn một lượng lớn công lực khiến Mạc Nghiêu mệt lả, ngay cả nói chuyện cũng có vẻ yếu ớt, nhưng hắn vẫn nghiến răng nghiến lợi: “Rốt cuộc người đang luyện loại tà công nào? Người không sợ sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, chính đạo không dung? Đến lúc đó, e rằng Ô Nguyệt Minh sẽ không che chở người. Người không sợ bị cô lập sao?”

Chờ đến khi công lực của Mạc Nghiêu bị hút không còn sót chút gì, Vân Bình mới thu tay, xoay người chấp tay mà nói: “Không phải ta đã sớm bị cô lập rồi sao?”

Trái tim Mạc Nghiêu khẽ run lên, còn chưa kịp ngộ ra ý tứ trong lời nói này, chợt nghe tiếng người dần đi xa: “Cho nên ta chẳng sợ cái gì.”

Sau khi hạ lệnh bắt nhốt Mạc Nghiêu, Vân Bình quay về thư phòng xử lý chút chuyện. Hiện tại người bên cạnh y đều là của Ô Nguyệt Minh, để tránh bị khống chế, y cần phải bồi dưỡng thành viên cho tổ chức của mình.

Không quá lâu sau, quân sự đưa cho y một thiệp mời. Y hứng thú nhìn tờ thiệp mời này, là Bạch Ngọc Thanh gửi đến. Nội dung không chỉ chỉ trích y bội bạc, vô tình vô nghĩa, mà còn nói muốn vô lâm thảo phạt y, cuối cùng hắn lại đổi giọng, nói là nếu như y có thể cải tà quy chính thả Tần Phượng Lai, Bạch

Ngọc Thanh có thể tha thứ cho y. Hắn còn mời hai vị tiền bối thân phận cao quý trong võ lâm đến làm thuyết khách, hy vọng y có thể đến đây.

Sao Vân Bình có thể không nhận ra uy hiếp trong lời Bạch Ngọc Thanh? Muốn dùng Vũ Dương và Đường Môn áp chế y, thú vị.

Đã như vậy, sao y có thể không nể mặt không đi chứ?

Tâm trạng Vân Bình không bị ảnh hưởng, thậm chí còn nhoẻn miệng cười.

11. Chương 11: Thứ Gọi Là Võ Lâm Chính Nghĩa

Edit: Qiezi

Minh Nguyệt Lâu.

Điền Hạc Tùng – chủ môn Vũ Dương là một lão nhân gầy gò, bên mép có ba chòm râu dài, bên trên hai chòm, bên dưới một dóm, tạo thành một chòm râu rất dài. Hai mắt có thần, tóc được chải cẩn thận, đầu búi tóc, trên người khoác đạo bào xanh sẫm, nhìn thoáng qua như tiên phong đạo cốt.

Đường Phong – môn chủ Đường Môn là một người trung niên mập mạp, lúc bật cười như phật Di Lặc, bụng ưỡn, y phục tơ lụa màu đỏ tía lấp lánh, trên ngón tay mập mạp mang đầy nhẫn vàng, nhẫn bảo thạch, không như nhân sĩ võ lâm mà giống thương nhân hơn.

Ba người ngồi bên bàn bát tiên, bên thứ ba đương nhiên là Bạch Ngọc Thanh gửi thiệp yêu cầu Vân Bình đến đây.

Đầu tiên, Bạch Ngọc Thanh đứng dậy chấp tay nói với hai người kia: “Lát nữa ma đầu kia tới, mong hai vị tiền bối chủ trì công đạo.”

Điền Hạc Tùng vuốt râu, nghiêm mặt đáp: “Đương nhiên, vì võ lâm chính nghĩa, chúng ta tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn!”

Đường Phong cũng không cam lòng yếu thế: “Đúng vậy! Chính nhân quân tử như Tần minh chủ, cho dù không có giao tình, ta cũng sẽ không để hắn rơi vào tay loại người gian trá như vậy!”

Bạch Ngọc Thanh rưng rưng, lần thứ hai ôm quyền: “Vây đa tạ hai vị tiền bối!”

Lúc Vân Bình đi vào, chỉ thấy Bạch Ngọc Thanh siết chặt hai tay thành quyền, một quyền đặt lên bàn,

một quyền đặt trên đầu gối, vẻ mặt căm phẫn.

Dáng vẻ của hắn giống như tìm được chỗ dựa vững chắc, như khổ chủ đòi được công bằng.

Vân Bình bật cười, y nhìn lướt qua hai người Điền Đường, lại buồn cười nói với Bạch Ngọc Thanh: “Đây là người người tìm tới?”

Nói xong y trực tiếp bước tới, bước chân nhàn nhã như dạo chơi, không giống như đang tham dự Hồng Môn Yến, dường như gặp được thứ gì thú vị.

Dáng vẻ y thật sự quá tự do tự tại, quá không coi ai ra gì, cũng quá đáng ghét!

Bạch Ngọc Thanh tức đến mức bật dậy, chỉ vào Vân Bình mà hét lớn: “Người chó đực ý, công lý trong tim, có hai vị tiền bối ở đây sẽ không để người ngông cuồng!”

Vân Bình đến gần hắn, tùy tiện giơ tay đè ngón tay hắn xuống, giống như ma quỷ dụ dỗ, khẽ mỉm cười dịu dàng: “Nếu ta biết tiệc này không có gì tốt, người đoán xem vì sao ta dám đến?”

Y lui một bước, chấp tay sau lưng, ngạo mạn nói: “Vậy người bảo hai tên giúp đỡ người đối phó ta đi!”

Bạch Ngọc Thanh lập tức quay đầu lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn hai vị tiền bối hắn mời tới.

Ai ngờ hai vị tiền bối lúc này còn phẫn nộ, chung nhau mối thù với hắn lại không nhìn hắn, trái lại lại nhiệt tình chấp tay với đối tượng bọn họ muốn chinh phạt: “Gần đây Vân thiếu hiệp khỏe không?” “Vân thiếu hiệp, có rảnh nhớ ghé Đường Môn ngồi chơi một chút?”

Vân Bình: “Khá tốt... Lúc rảnh rồi ta nhất định ghé qua.”

“Chúng ta không quấy rầy Vân thiếu hiệp nữa.”

“Cáo từ.”

Hai người cứ như vậy mà phát ổng tay áo đi ngay tắp lự...

Bạch Ngọc Thanh há hốc mồm, Bạch Ngọc Thanh chết lặng.

Đây là việc hắn chưa từng nghe thấy, chưa từng trải qua.

Đây là cao nhân võ lâm trong lòng hắc sao?

Võ lâm chính nghĩa đâu?

Sao bọn họ có thể hai mặt như vậy?

Vân Bình vỗ vai hắc, cũng không làm gì nhiều, sau khi xem xong kịch hay mới hài lòng rời đi.

12. Chương 12: Đây Mới Thật Sự Là Địa Ngục!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Qiezi

Rời khỏi Minh Nguyệt Lâu, sắc mặt y lập tức âm trầm. Y nhận được thư mời của vị hôn thê cũ – Liễu Hoa Nghênh.

Liễu Hoa Nghênh phản bội khiến y đau lòng ngang ngửa Tần Phượng Lai.

Hai nhà là thế giao, bọn họ cùng nhau trưởng thành.

Trước giờ y luôn yêu thương ả, xin gì được nấy.

Mặc dù không có tình yêu, nhưng những tình cảm khác một phần cũng không thiếu.

Có lẽ bị người thân nhất phản bội đều như thế này.

Lần này, ả lại muốn chơi đùa gì đây?

Trong lòng y vừa hận vừa phiền.

Bọn họ gặp nhau dưới Thanh Mai Đình, đó cũng là nơi bọn họ đã từng chơi đùa, có hồi ức thuở bé. Hồi ức luôn làm người khác đa cảm.

Mai Đình

Trời mát khí trong, cây xanh hoa hồng, giai nhân vương đầy ai oán, bàn tay trắng nõn vân vê chén rượu.

Chén là bạch ngọc, óng ánh trơn nhẵn.

Rượu là trúc điệp thanh, xanh biếc thơm ngát.

Ánh mắt Liễu Hoa Nghênh trong như nước cứ nhìn y, giọng nói êm ái chậm rãi thuật lại: “Ta nhớ khi chúng ta còn bé...”

Nghe vậy, Vân Bình dường như cũng trở về thời thơ ấu, hai đứa trẻ vô ưu vô lo, vô tư tốt đẹp. Ánh mắt âm trầm sắc bén cũng nhu hòa xuống.

“Không biết vì sao hai chúng ta lại trở thành như thế này? Có phải lần này huynh sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nữa? Có phải ta làm gì cũng sẽ không nhận được sự tha thứ của huynh?”

Ả nghiêng mặt, mờ mịt trên gương mặt xinh đẹp khiến người khác không đành lòng.

“Ta rất khổ sở, Vân ca ——” Bỗng nhiên Liễu Hoa Nghênh nằm lên bàn khóc rống, tiếng khóc khiến lòng người xót xa.

Khóc xong một trận, Liễu Hoa Nghênh vừa lau nước mắt vừa thút thít: “Ta biết ta không nên không biết xấu hổ thỉnh cầu huynh điều gì, nhưng ta thật sự không còn cách nào, ta thật sự đã hết cách! Niệm Lang, hần trúng độc của yêu nữ Tích Phi Hoa, chỉ có huynh mới có thể giúp ta. Xin huynh, xin huynh giúp ta, ta xin huynh...”

Vì tên tình lang kia sao? Ả đúng là... Tình thâm!

Vân Bình nhếch môi, ánh mắt u ám khó lường: “Được, ta giúp muội.”

“A?” Liễu Hoa Nghênh mở to hai mắt đăm lẹ, ngây ngẩn.

Ả cho rằng y sẽ không đáp ứng bất cứ chuyện gì.

Ả cho rằng y sẽ châm chọc nói kháy một trận.

Không ngờ y lại, lại dễ dàng đáp ứng như vậy!

Sao gần đây ả nghe nói y trở nên lãnh khốc vô tình, cứng hay mềm cũng không được?

Quả nhiên y vẫn là Vân ca trước kia, luôn nghĩ cho ả, ả chỉ cầu xin một cái là đã nhẹ dạ đáp ứng.

Trong lòng Liễu Hoa Nghênh dâng lên một hồi cảm động.

Trong đôi ngươi đọng đầy nước mắt hiện ra một tia do dự.

Nhưng mà cuối cùng, ả vẫn cắn môi nói: “Vân ca, đây là rượu ngon ta chuẩn bị riêng cho huynh, ta biết huynh thích uống rượu này nhất.”

Vân Bình kéo kéo khóe môi: “Trước đây ta muốn uống mà muội không cho ta uống, nói ta uống rượu sẽ hỏng việc.”

Liễu Hoa Nghênh cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng: “Huynh đừng để bụng mấy lời của tiểu nhi nữ.”

“Thật à?” Vân Bình cầm chén rượu xoay xoay, lại không vội uống: “Rượu này thật sự là rượu ngon... Đường như muội rất khắt khe?”

“Nào, nào có.” Liễu Hoa Nghênh cứng đờ, âm điệu cũng gượng gạo: “Vân, Vân ca, huynh đừng đoán mò.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, huynh uống nhanh đi, rượu lạnh sẽ không ngon nữa.”

“Hừ, ta chỉ nghe nói đồ ăn lạnh sẽ không ngon, chưa từng nghe nói rượu lạnh sẽ uống không ngon. Huống chi...” Y dò xét Liễu Hoa Nghênh còn đang cúi đầu: “Rượu này vốn đã lạnh.”

“Ha ha, ta thật là, tự dưng lại hồ đồ, ngay cả nói cũng nói sai, nhưng rượu này thật sự không tồi, Vân ca, sao huynh không uống?”

“Rượu đúng là không tồi. Ta thấy chủ nhân còn chưa uống, khách nhân như ta đây đã uống trước, điều này rất kỳ cục.”

“Kỳ, kỳ cục cái gì? Rượu này vốn chuẩn bị riêng cho Vân ca.”

“Nhưng chủ nhân muội không uống, khách nhân ta đây khó nuốt được!”

“Vân ca, huynh sao vậy! Huynh biết, huynh biết ta không uống rượu mà.”

“Là người luôn có lần đầu tiên, nhờ đâu muội uống một ngụm là thích luôn thì sao?”

“Nhưng, nhưng, nhưng ta không muốn thành sâu rượu.”

“Học được thưởng thức rượu ngon mới thật sự là hưởng thụ cuộc sống. Muội chỉ cần thỉnh thoảng uống hai chén, sao có thể thành sâu rượu?”

“Vân ca toàn ngụy biện! Ta, ta không để ý đến huynh nữa!”

Liễu Hoa Nghênh tức giận dậm chân, mím chặt môi, yêu kiều hừ một tiếng, tức giận xoay người đi mấy bước. ả bỗng dừng lại, xoay người quay về chỗ cũ, nhìn chằm chằm Vân Bình: “Huynh chọc ta giận, ta phải phạt huynh.”

“Phạt ta cái gì?” Vân Bình hơi nhướng mày.

“Phạt huynh uống cạn chén rượu này!” Liễu Hoa Nghênh không chút do dự chỉ vào chén rượu trong tay Vân Bình.

“Xem ra dù như thế nào muội cũng phải nhìn ta uống cạn rượu này.”

“Đúng, dù như thế nào ta cũng phải nhìn huynh uống cạn rượu này!”

“Ha ha, ha ha ha...” Vân Bình bật cười: “Muội đúng là muội muội tốt của ta! Ha ha ha ha...”

“Vân, Vân ca, huynh sao vậy?” Liễu Hoa Nghênh hoang mang, không hiểu hỏi.

Vân Bình dừng cười, ánh mắt âm trầm nhìn nữ tử như hoa, trí nhớ phai nhạt, chỉ còn lại mặt mày gai ứa.

“Chén rượu này vẫn nên cho người uống thì hơn!” Y nhìn lướt qua rượu trong chén, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiếp cận Liễu Hoa Nghênh, túm cầm ả, dùng lực khiến ả há miệng, đầu hướng về phía trước, tay cầm chén rượu đổ thẳng vào miệng ả.

Chờ đến khi Liễu Hoa Nghênh cảm thấy Vân Bình buông ra, dòng rượu lạnh lẽo đã tuột xuống họng ả.

Gương mặt Liễu Hoa Nghênh đột nhiên trở nên dữ tợn, hai mắt như lệ quỷ hung ác nhìn Vân Bình, miệng hét lớn: “Vân Bình, ta hận ngươi ——”

Vân Bình chỉ mỉm cười: “Ta chỉ dứt cho ngươi một chén rượu, sao ngươi lại hận ta? Lẽ nào rượu này có vấn đề gì sao? Nhưng ngươi là muội muội tốt của ta, sao có thể cho ta uống rượu có vấn đề?”

“Ta ——” Liễu Hoa Nghênh nghẹn họng, biểu cảm trên mặt càng thêm dữ tợn. Chẳng lẽ mọi chuyện đều do ả tự làm tự chịu sao?

Vân Bình dịu dàng nói: “Để ta đoán thử xem, Hóa Công Tán? Nhuyễn Cân Tán? Hạc Đình Hồng? Đừng nói là Hợp Hoan Tán nhé? Phụt...”

Y nói lời cuối cùng giống như đang nói tới cái gì đó buồn cười, thật sự cười ra tiếng.

“Vân... Vân ca... Cứu, mau cứu... Ta...” Liễu Hoa Nghênh một tay bóp cổ, một tay đưa về phía Vân Bình, trên gương mặt dữ tợn lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

Vân Bình khẽ nói bên tai ả: “Người cho rằng người còn có trọng lượng trong lòng ta sao?”

Liễu Hoa Nghênh không cam lòng muốn túm lấy đối phương, nhưng ngay cả góc áo đối phương ả còn chưa chạm vào được.

Vân Bình rời khỏi Thanh Mai Đình.

Thanh mai* thanh mai, quả nhiên vừa chua vừa đắng.

(Thanh mai: cây mơ)

Liễu Hoa Nghênh không nghe được gì, không thấy cái gì, cũng không thể nói. Cả người ả đau buốt, đau như muốn vỡ thành từng mảnh. Xương cốt đau, máu thịt đau, kinh mạch cũng đau, toàn thân hầu như không chỗ nào không đau. Sao lại đau như thế? Thì ra người kia bảo ả hạ thuốc lại khiến người ta đau như thế, đau đến mức sống không bằng chết! Rõ ràng hẳn chỉ nói dạy dỗ y một chút. Á nghĩ lần này Vân ca quá đáng như thế, chịu chút đắng cay cũng tốt. Nhưng ả chưa từng nghĩ đắng cay này lại là như thế này! A, ai mau tới cứu ả đi, ai tới giết ả đi! Tay chân ả mềm nhũn, ngay cả tự sát cũng không làm được. Đây mới thật sự là địa ngục!

13. Chương 13: Người Bán Đứng Người, Chính Là Ta!

Edit: Qiezi

Thủy lao ẩm ướt lạnh lẽo, mùi hôi thối xộc vào mũi, có thể tưởng tượng hoàn cảnh rất tồi tệ.

Tiếng bước chân của Vân Bình gây chú ý đến người trong lao, xiềng xích vang vang.

Ánh sáng hắt qua cửa sổ trên mái nhà, soi sáng hai bóng dáng trong ngoài lao ngục thật rõ ràng.

Người trong lao đầu tóc rối bù, trên người đầy máu, một cái xích sắt thô to màu đen xuyên qua xương đòn nam tử, hai tay hắn bị treo lên rất cao. Nam tử ngẩng đầu, một đôi mắt đỏ rực trên gương mặt râu ria xồm xoàm có vẻ rất bất mắt.

Người từ bên ngoài vào ăn vận cẩm y lụa gấm, khí chất tao nhã, ánh mắt lạnh thấu xương.

Trời đất biến chuyển, ngày đêm đảo nghịch.

Người đã từng cao cao tại thượng nắm trong tay sống chết của người khác lại rơi xuống vũng bùn.

Người đã từng bị giẫm đạp như bùn dưới chân người khác lại nắm trong tay sống chết của người khác.

Hai mắt Tần Phượng Lai hằn tơ máu nhìn người phía trước, không kiềm chế được nhớ lại tình cảnh lúc đó.

“Minh chủ, phân đà Giang Nam đã bị diệt.”

“Minh chủ, cả bảy bộ vùng Trung Nguyên đều bị giết sạch.”

“Minh chủ, tất cả huynh đệ được phái đến Tây Vực đều bị hạ sát.”

“Minh chủ, Ô Nguyệt Minh đánh tới cửa rồi.”

“Minh chủ chạy mau đi! Các huynh đệ sắp không chống đỡ nổi nữa!”

“Minh chủ, đừng để ý thuộc hạ, đi mau!”

Khắp nơi đều là tiếng la, khắp nơi đều là tiếng tấn công chói tai, khắp nơi đều là xác người ngã xuống.

Thê thảm, vô cùng thê thảm.

Máu, máu nhuộm đỏ đình viện, nhuộm đỏ hồ nước, nhuộm đỏ ngói tường trạch viện. Thứ hiện rõ trước mắt là máu tươi thấm liệt, bóng mắt, bóng cả trái tim.

Tần Phượng Lai thấy được người đến gần hắn, hắn cuống quýt kéo tay đối phương: “Vân Bình, không biết là ai bán đứng chúng ta, Phong Vân Hội đã bị Ô Nguyệt Minh công phá, chúng ta chạy mau!”

Hắn muốn kéo người đi, nhưng hắn lại phát hiện hắn không kéo được Vân Bình. Tần Phượng Lai xoay người lại, nghi ngờ nhìn y, hắn phát hiện ánh mắt người nọ lạnh lùng, mặt không cảm xúc, không vội vã

như hấn.

Hấn giật thót, bắt đầu cảm thấy bất thường, thấp thỏm hỏi: “Vân Bình, người...”

Người trước mặt cười tươi, nụ cười này rất yêu dị, báo hiệu điềm xấu, giọng điệu của y cũng tràn ngập quỷ dị: “Không phải người nói có người bán đứng các người sao? Người đó chính là ta!”

Trời đất đảo lộn, Tần Phượng Lai không biết là chịu đả kích quá lớn hay là thân thể xảy ra vấn đề, người trước mặt, tất cả trước mắt đều mờ dần, mờ dần cho đến khi hoàn toàn mất ý thức.

Hấn bị gội nước đến khi tỉnh táo, nước rất lạnh, hấn phát hiện mình bị trói trên hình án, không thể điều động chân khí trên người.

Lòng hấn chìm xuống đáy cốc, cũng rất lạnh.

Tự biết không thể chạy trốn, hấn lạnh lùng hỏi người bên cạnh: “Người muốn gì?”

Người bên cạnh mỉm cười: “Ta muốn gì? Đương nhiên là đòi lại từng món một. Võ công của người đã bị ta phế, tiếp theo là cái này.”

Một người áo xám ánh mắt sắc sảo bước lên, cầm trong tay một cây thiết côn đen thùi, để gần cổ tay Tần Phượng Lai.

“Người phải làm cẩn thận.” Người bên cạnh nói với người áo xám như thế.

“Tiểu nhân đã quen dùng hình, tuyệt đối không xảy ra sai lầm.”

Người bên cạnh gạt đầu, người áo xám lập tức giơ cao thiết côn trong tay.

Tần Phượng Lai lập tức cảm thấy cổ tay trái đau đớn, vang vọng tiếng động như vỡ xương.

Đau, sao có thể không đau? Đau đớn như kim châm muối xát, Tần Phượng Lai cắn răng nhịn xuống.

Hấn chợt nghe thấy người bên cạnh dịu dàng nói: “Đừng vội, còn nữa đó.”

Người áo xám đến bên cạnh chân trái của hấn, để thiết côn gần đầu gối. Sau đó đầu gối của hấn truyền đến một cơn đau đớn mãnh liệt.

Tần Phượng Lai túa đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi rơi tí tách xuống đất.

Hắn như cá nằm trên thớt mặc người giày xéo, chút phản kháng cũng không làm được, không ngờ một người phong quang vô hạn như hắn lại rơi vào tình cảnh bị một tên tiểu nhân hành hạ.

Chờ đến khi tứ chi bị đánh gãy, toàn thân đã bị mồ hôi thấm đẫm, trong miệng tràn ngập mùi rỉ sắt.

“Bôi được cho hắn, không để hắn chết. Lôi hắn ra ngoài, treo ngược lên, nhớ treo cao một chút. Hôm nay trời đẹp, để hắn phơi nắng đi.”

Hắn bị phơi mấy ngày rồi được hạ xuống, nghỉ ngơi một thời gian, sau đó mười ngón tay bị cắm đầy kim châm, lại tiếp tục bị treo lên phơi nắng. Không phải ngày nào cũng có nắng, có lúc trời đổ mưa, dường như hắn bị lãng quên, bị treo ngoài trời chống chọi mưa gió.

Sau đó lại cho hắn tĩnh dưỡng một thời gian, sau đó bị đánh đủ 300 thiết tiên đỉnh đầy gai rồi bị treo lên.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, hắn đã chịu đủ mọi loại hình phạt như tát tai, bào cách*, thi châm, nhận nước, đánh gãy kinh mạch, bò cạp cắn, vân vân...

(Bào cách: dùng sắt nung đỏ đốt da người)

Có lẽ Vân Bình phạt Tần Phượng Lai đến phát chán, cuối cùng hắn bị xuyên xương đòn, nhốt trong thủy lao.

Tần Phượng Lai cho rằng hắn sẽ bị y bỏ quên trong thủy lao hôi thối này, không ngờ y còn đến đây.

Ánh mắt Tần Phượng Lai đầy phức tạp nhìn y: “Thấy ta như vậy, ngươi có hài lòng không?”

“Hài lòng, sao có thể không hài lòng?” Y cong môi: “Nhưng ngươi nghĩ như vậy là xong thì ngươi nhầm rồi!”

Tần Phượng Lai chờ y nói tiếp.

Vân Bình: “Mấy ngày nay ta bận chút chuyện.”

Tần Phượng Lai bị dẫn tới đại sảnh. Hắn bị hai người kéo đi, mới vừa đến gần đại sảnh thì đã nghe tiếng chát chát truyền vào tai. Rẽ vào bên trong, quả nhiên hắn nhìn thấy một người bị đè quỳ gối trong đại sảnh, có một người khác liên tục tát mạnh vào má người đang quỳ. Tần Phượng Lai bị kéo đến trước mặt bọn họ, thấy nam tử bị tát hơi quen mặt.

Vân Bình ghé vào tai hắn: “Đây là người lúc đó tát ta một trăm cái, ta không ngờ hắn còn sống. Lúc hắn bị bắt được đưa đến trước mặt ta, ta cũng bất ngờ. Hắn tát ta một trăm cái, ta trả cho hắn một trăm cái tát, người thấy công bằng không?”

Tần Phượng Lai run run môi: “Nhưng đó là do ta hạ lệnh.”

Vân Bình nghiêng đầu: “Cho nên ta cũng không quên người!”

Thần thái kia như mang theo vài phần ngây thơ vô tội.

Tần Phượng Lai á khẩu không đáp lời được.

Đương nhiên chuyện không thể kết thúc như vậy, sau đó Tần Phượng Lai bị đưa đến một nơi âm u dơ bẩn. Hắn thấy từng khuôn mặt vạm vỡ thân quen bị người khác đặt dưới thân luật động, có người còn bị bẻ gãy cổ tay, bị nung chảy.

Giọng nói êm ái của Vân Bình lại vang lên: “Đây đều là thuộc hạ trước kia của ngươi, bằng hữu của ngươi, còn có khách nhân mà ngươi từng tiếp đãi. Bây giờ bọn họ sống rất sung sướng!”

Tần Phượng Lai run rẩy toàn thân: “Ngươi làm vậy không sợ đắc tội thế lực sau lưng bọn họ sao? Ngươi muốn trở thành kẻ địch của cả võ lâm?”

Vân Bình bật cười, dường như cảm thấy hắn đang hỏi một câu rất ngu xuẩn: “Sao ta lại đối địch với cả võ lâm? Lê nào bọn họ có thể thay mặt cả võ lâm? Ta chỉ muốn đối phó với một người trong bọn họ mà thôi. Người vẫn không hiểu? Ta chỉ cần tách bọn họ khỏi thế lực sau lưng là được. Nơi có người sẽ có tranh đấu, gia tộc hoặc sư môn sau lưng bọn họ cũng không thể bền chắc như thép. Chỉ cần khiến thế lực sau lưng bọn họ chủ động từ bỏ họ là được. Huống chi bây giờ bọn họ bị phế võ công, gân tay gân chân đứt đoạn, không còn giá trị lợi dụng, người như vậy thì ai cần? Cho dù có người phát hiện bọn họ ở đây tiếp khách, e rằng người nhà họ cũng không muốn thừa nhận đâu.”

Tần Phượng Lai lại bị đưa về thủy lao, một lần nữa bị xuyên xương đòn treo lên.

Mất thấy đối phương sắp đi xa, Tần Phượng Lai đột nhiên hoảng sợ la lớn: “Vân Bình, ngươi đã làm gì Tiểu Tiểu?”

Vân Bình xoay người, cười khê: “Ta tưởng ngươi đã quên hỏi chuyện này!”

14. Chương 14: Có Trách Thì Trách Các Người Quá Ngạo Mạn!

Edit: Qiezi

“Tiểu Tiểu chỉ hơi tùy hứng, người muốn thì hận ta, cần gì phải liên lụy người vô tội!”

“Lạc đại tiểu thư của Phi Yến Đường chỉ cãi với ả mấy câu, ả liền hủy dung người ta. Nữ y của Thất Tinh Lâu chỉ châm chọc ả vài câu, ả bèn tìm một đám nam nhân cường hiếp nàng. Mấy chuyện này chỉ là chút tùy hứng thôi hả?”

“Vậy người... Tiểu Tiểu...”

“Ta chẳng làm gì, chỉ là giao ả cho hai vị khổ chủ đó thôi, ha ha.”

“Chắc chắn Tiểu Tiểu sẽ bị hai người kia hành hạ sống không bằng chết...”

“Sao ả chưa từng nghĩ tới ả đã khiến người khác sống không bằng chết?”

“Vân Bình, sao người lại trở thành như vậy?”

“Hừ! Ta cũng muốn biết tại sao ta lại trở thành như vậy!” Vân Bình không để ý tới dáng vẻ đau lòng của hần, cười nhạt: “Ta cũng nói người biết tình cảnh của tiểu tâm can Bạch Ngọc Thanh của người. Bạch Lân – nhị trang chủ của Kỳ Lân Sơn Trang truy sát yêu nữ thải âm bổ dương Phượng Phi Phi, hần lại đại độ không biết phân biệt tốt xấu đánh nhau với Bạch Lân, khiến Bạch nhị trang chủ bị Phượng Phi Phi ám toán, trúng độc châm độc môn của nàng ta, tính mệnh nguy hiểm, Bạch đại trang chủ Bạch Kỳ yêu thương đệ đệ ngay lập tức đánh gãy tay chân của Bạch Ngọc Thanh, đưa hần đến nam phong quán, còn cố ý dận dò bất kỳ kẻ nào cũng không được chuộc thân cho hần.”

“Là người làm đúng không? Ngọc Thanh vô tội!”

“Ta làm cái gì? Ta chưa từng làm gì! Việc duy nhất ta làm chính là không thời thời khắc khắc bảo vệ bọn họ trong lòng bàn tay như người mà thôi. Người hại bọn họ chính là người, không phải sao? Nếu như không phải người không biết phân biệt thì phi bao che khuyết điểm, sao bọn họ có thể to gan làm vậy như vậy, chuyện gì cũng dám làm, ai cũng dám đắc tội? Bây giờ bọn họ không có người làm chỗ dựa, tất nhiên là... Nói như vậy, có lẽ người sẽ oán hận ta, nếu không phải do ta, người cũng sẽ không biến thành như vậy. Người không biến thành như vậy, bọn họ vẫn có thể được người che chở, dĩ nhiên là có thể tiếp tục làm vậy. Nhưng ta trả thù các người cũng là chuyện đương nhiên đúng không? Trên đời này vẫn còn luật nhân quả. Có trách thì trách các người quá ngạo mạn!”

15. Chương 15: Niềm Hy Vọng Bị Phản Bội, Trái Tim Rỉ Máu

Edit: Qiezi

Loảng xoảng —

Tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên.

Rượu độc, lại là rượu độc!

Niềm vui sướng khi gặp lại biến mất không còn sót chút gì.

Vân Bình nhìn người trước mặt, thanh sam bay bay, phong phạm quân tử. Nhưng y không thể ngờ người này lại hạ độc y!

Dung nhan quen thuộc, thần thái quen thuộc, ánh mắt vẫn trong veo như vậy, không hề có áy náy, bình tĩnh thông dong lại khiến y cảm thấy rất xa lạ.

Tô Mạc Già, tên thanh nhã biết bao nhiêu, không ngờ có một ngày lại giống như những kẻ khác đi mưu hại y.

Y luôn không quên được khi y bị vây trong địa ngục, khi người xung quanh đều là ánh mắt hờ hững, lãnh khốc, khinh bỉ thì đối phương lại nhìn y đầy thương tiếc. Trong những tiếng chế nhạo, là hấn cố gắng nói thay cho y đến đỏ mặt. Khi y bị ném vào trong góc không ai quan tâm sống chết, là hấn mang theo thuốc trị thương không để ý mấy lời châm biếm cùng mơ hồ của người khác, trị thương cho y.

Ở trong lòng y, người này chiếm vị trí đặc biệt đến cỡ nào, có lẽ đối phương cũng không biết.

Những người này, ai cũng tính kế y, căm thù y, hận đến muốn giết chết y. Sao bọn họ có thể hùng hồn ra vẻ chính nghĩa như thế?! Sao bọn họ có thể nhẫn tâm như thế! Rốt cuộc y có lỗi gì với bọn họ?!

“Vân Bình, ngươi sai rồi, quay đầu là bờ.” Người ngồi đối diện vẫn dùng vẻ thương hại khuyên nhủ y.

Vân Bình lập tức thu lại dáng vẻ chật vật, dù tim đang rỉ máu, y vẫn lạnh lùng nói với người trước mặt: “Tô Mạc Già, ngươi đi đi. Từ nay về sau, ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa.”

Tô Mạc Già còn muốn nói gì đó nhưng đã bị y gọi người đuổi ra ngoài.

Y sẽ lấy ơn báo oán sao? Không! Sao có thể làm như vậy! Tô Mạc Già đối xử với y như thế, sao y có thể không cho hấn nếm thử mùi vị đau lòng?

“Tô Mạc Già được chủ nhân của Tuyệt Vân Sơn nhiệt tình tiếp đãi, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Trước khi đi, Vân Sơn chủ còn tặng cho hấn một món trân bảo tuyệt thế.” Các người rải tin này lên giang hồ cho ta.”

“Vâng!” “Vâng!” “Vâng!”

Nếu Tô Mạc Già còn có đồng bọn, đồng bọn biết y không chết, có lẽ sẽ hoài nghi Tô Mạc Già nhớ tình xưa, cần bản không có hạ độc. Tô Mạc Già không hạ độc, đó chính là phản bội! Người qua lại với Vân Bình chính là kẻ địch! Huống chi món trăn bảo trong truyền thuyết sẽ dẫn tới vô số người tham lam truy đuổi.

Cô lập hoàn toàn!

Tô Mạc Già, để ta xem ngươi vì những người này mà hại ta, bọn họ sẽ đối xử với ngươi như thế nào.

Ăn huệ trước đây của ngươi, đến lúc đó ta sẽ hoàn trả đủ.

Ngay khi Vân Bình đang nghĩ những chuyện này, từ thủy lao truyền tới tin tức: Tần Phượng Lai chạy trốn!

Vân Bình bật cười: “Ha ha ha ha ha... Thì ra đây là kế trong kế, bộ trong bộ! Từng vòng nối tiếp, từng bước bắt đầu, căn bản là để dời sự chú ý của y, khiến y vất vả ứng phó, sau đó bọn họ ám độ trần thương, kim thiền thoát xác*.”

(Ám độ trần thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới)

(Kim thiền thoát xác: Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp)

Hạ nhân đều cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Bọn họ lại thấy chủ nhân chợt ngừng cười, mặt mày vô cùng âm trầm, triển lộ điên cuồng, hai mắt đầy tàn nhẫn.

16. Chương 16: Người Ác Vẫn Có Thể Sống Rất Tốt

Edit: Qiezi

Từ Hứa Khâm đến Mạc Nghiêu rồi đến Bạch Ngọc Thanh, sau đó là Liễu Hoa Nghênh, Tô Mạc Già, những người này xuất hiện chỉ để quấy rầy y, khiến y lao lực ứng phó, tâm trạng bị ảnh hưởng, bởi vì những người này đều liên quan đến y. Như vậy, y khó phát hiện mờ ám trong hành động của họ, chờ đến khi y hiểu ra, bọn họ đã thành công.

Vân Bình nhìn người bị hai thuộc hạ đè dưới đất, lạnh lùng hỏi: “Từ ban đầu là ngươi xung phong tới thăm dò ta đúng không?”

Có lẽ Hứa Khâm chưa từng chột vật như vậy, hấn ngẩng đầu, dáng vẻ còn rất chân thành: “Quả thật ta cũng định khuyên ngươi quay đầu. ‘Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ’, nếu ngươi cứ khư khư cố chấp sẽ

không có kết quả.”

(Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ: Ý chỉ đứng trên chính nghĩa, nhân nghĩa sẽ dc mọi người ủng hộ. Vì phạm đạo nghĩa, nhân nghĩa, tất nhiên sẽ bị cô lập.)

Vân Bình lạnh lùng: “Ta không ngờ Hứa gia người cũng tham dự.”

Hứa Khâm nghiêm mặt: “Nghĩa ở nơi này, nghĩa không từ nan!”

“Ha ha, ha ha...” Vân Bình cười nhạt, châm chọc: “Hay cho ‘Nghĩa ở nơi này, nghĩa không từ nan’! Người có cho rằng vì ‘nghĩa’ của các người mà phải trả giá đắt không?”

Hứa Khâm chần chờ.

Hắn chợt nghe Vân Bình lạnh lùng nói: “Bây giờ, người, còn có Hứa gia sau lưng người, vì ‘nghĩa’ trong miệng các người mà chôn cùng đi!”

Sắc mặt Hứa Khâm đại biến, giọng gấp gáp: “Vân Bình, người không thể ——”

Vân Bình lạnh giọng: “Ta nghĩ các người đã chuẩn bị sẵn sàng. Yên tâm đi, không có bất kỳ kẻ nào cứu người. Cho dù những người đó còn có thể lực thần bí gì đó cũng sẽ không vì Hứa gia các người mà lộ diện.”

Lúc Hứa gia bị tàn sát, Vân Bình đưa Hứa Khâm đã bị điểm huyết lên tường thành quan sát, mặc cho Hứa Khâm tức giận chửi ầm lên.

“Vân Bình, mau ngăn cản bọn chúng ——”

“Vân Bình, sao người có thể tàn nhẫn như vậy ——”

“Vân Bình, người sẽ chết không được tử tế ——”

“A a a a a a a a a a a a a a a a a a ——”

Mặc cho Hứa Khâm gào rống, chuyện những người thân của hắn bị tàn sát là sự thật không thể thay đổi.

Vân Bình dẫn hắn đến, chỉ là vì từ tốn thưởng thức tuyệt vọng cùng đau đớn của hắn.

Bây giờ thấy rồi, người trước giờ luôn bình tĩnh mỉm cười, trong mắt Hứa Khâm chính là ma quỷ!

Vân Bình chậm rãi nói: “Ta vốn hy vọng có người xuất hiện cứu các người, nếu như vậy ta cũng dễ dàng một lưới bắt hết. Đáng tiếc, không ai, không ai xuất hiện.”

Y đảo mắt nhìn Hứa Khâm bị thù hận lấn át, mỉm cười: “Đây là ‘nghĩa’ mà người nói? Xem ra chỉ là do người tình nguyện! Hay là người cho rằng ta sẽ nương tay với các người?”

Hứa Khâm nghiêng răng nghiêng lợi: “Người sẽ không chết tử tế, một ngày nào đó nhân sĩ võ lâm chính nghĩa sẽ giết người!”

Vân Bình chấp tay sau lưng, nhàn hạ đáp: “Ta cũng muốn gặp nhân sĩ võ lâm chính nghĩa mà người nói.”

Y ngửa đầu nhìn mây trắng biến ảo trên bầu trời bao la, miệng kể một chuyện khác: “Ngạo Thiên Sơn Trang vốn là Thần Long Sơn Trang, là do Tư Đồ Ngạo Thiên phản bội chủ cũ, tàn sát cả nhà mà chiếm được sơn trang. Tư Đồ Ngạo Thiên vốn là thuộc hạ đắc lực của Dương Phi Long đứng đầu Thần Long Sơn Trang, hắn tiếp nhận tất cả thế lực của Thần Long Sơn Trang, đường hoàng chiếm Thần Long rồi đổi tên thành Ngạo Thiên Sơn Trang. Tiểu nhân vô sỉ như vậy, sao ta không thấy nhân sĩ võ lâm chính nghĩa thảo phạt?”

Vân Bình nhìn Hứa Khâm, thấy ánh mắt dao động của hắn, lại nói tiếp: “Đó là vì Tư Đồ Ngạo Thiên giết hết tất cả thân nhân bằng hữu của Dương Phi Long. Những người không tiếc đại giới ra mặt cho Dương Phi Long, vì Dương Phi Long mà đòi lại công đạo đều bị giết. Còn sót lại đều là loại khư khư giữ mình. Ngạo Thiên Sơn Trang lớn mạnh như vậy, vì một người không liên quan, còn có thể liên lụy cả nhà, sao có thể ngu xuẩn như vậy?”

“Rốt cuộc người muốn nói gì?!” Hứa Khâm cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng thái độ cũng không còn tự tin như trước.

Vết xe đổ Thần Long Sơn Trang, bây giờ Tư Đồ Ngạo Thiên như mặt trời ban trưa, môn đồ đệ tử vô số, càng có không ít người có tiếng nói trên giang hồ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cho dù Tư Đồ Ngạo Thiên chết cũng chỉ có thể chết bệnh, chết già, trước khi chết còn có thể có vô số con cháu và đồ đệ vây quanh, người thân chăm sóc hắn trước lúc lâm chung, để hắn mỉm cười nơi chín suối.

Ác giả ác báo? Không ai quản, người ác vẫn có thể sống rất tốt.

17. Chương 17: Ta Yêu Người!

Edit: Qiezi

Vân Bình không ngờ Vân phụ, Vân mẫu và Vân Phong đã công bố đoạn tuyệt quan hệ với y từ lâu lại ở ngoài cửa yêu cầu gặp y.

“Không gặp!”

Vân phụ, Vân mẫu và Vân phong nhận được câu trả lời lãnh khốc, ở ngoài cửa mắng ầm lên.

“Nghiệt tử, đúng là nghiệt tử, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với nó!”

Vân Bình nghe người hầu kể lại, không nhịn được bật cười thành tiếng. Y để người hầu chuyển lời: “Không phải đã đoạn tuyệt quan hệ rồi sao? Còn muốn đoạn tuyệt mấy lần nữa?”

Sau đó y không muốn nghe bọn họ làm ồn nữa, gọi một đội thị vệ đuổi đi.

Y không để ý đến Vân gia, có thể trên giang hồ sẽ nhiều thêm tin đồn không tốt về y. Tuy rằng Vân phụ, Vân mẫu và Vân Phong đã công khai đoạn tuyệt quan hệ với y, vô tình với y, nhưng người trong thiên hạ đều cho rằng y vẫn là nhi tử của Vân phụ Vân mẫu, ca ca của Vân Phong. Nếu y bỏ mặc bọn họ, y sẽ bị chụp mũ máu lạnh vô tình.

Mấy tháng sau, Vân Phong tranh chấp với người khác bị tàn phế, Vân phụ tìm tới cửa, y không quan tâm.

Sau này, nhiều gia tộc chèn ép Vân phủ, Vân phụ lại tìm tới, y vẫn không quan tâm.

Ba năm sau, Vân phủ không còn như xưa, dần dần xuống dốc. Vân Phong cả ngày nát rượu, tự sa ngã. Vân phụ Vân mẫu cưới một đồng thê thiếp cho hắn, đặt hy vọng vào đời thứ ba. Nhưng rất nhiều thê thiếp đều không chịu được Vân Phong nóng nảy bạo lực, đều chạy trốn.

Vân Bình cũng lặng lẽ phát triển thế lực của riêng mình, y và Ô Nguyệt Minh không hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng xem như là ngồi ngang hàng.

Tần Phượng Lai mất tích, nếu không phải đã chết, hắn sẽ nhất định xuất hiện.

Vân Bình rất kiên nhẫn chờ đợi.

Ban đêm, khu vườn vắng lặng.

Vân Bình một mình ngồi bên bàn đá trong vườn, uống rượu ngon trong chén bạch ngọc. Trên bàn đặt một bình bạch ngọc tinh mỹ, Vân Bình không ngừng rót rượu ngọc hồ.

Vào lúc này Tần Phượng Lai xuất hiện ở đối diện y, đồng thời chậm rãi đi về phía y.

Vân Bình rót ngọc hồ vào chén không ở đối diện: “Rượu ngon bỏ đào từ Tây Vực, hương vị ngọt thơm,

không uống một chén sao?”

Nói xong câu cuối, y ngẩng đầu, nhìn phía trước bỗng nhiên có khách không mời mà đến, mỉm cười yếu ớt.

Tần Phượng Lai không để ý đến Vân Bình, mắt không chớp nhìn chăm chăm y, đi tới trước mặt rồi ngồi xuống, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Người còn gì muốn nói không?”

Vân Bình cười cười: “Võ công của người khôi phục? Bây giờ tới tìm ta tính sổ?”

Tần Phượng Lai không nói gì, nhưng không nói gì chính là ngầm thừa nhận.

Vân Bình ngâm nga: “Xem ra Tán Công Tán và đánh gãy gân tay gân chân người không hiệu quả! Trước là ta, sau là người.”

Tần Phượng Lai không kiềm nén được: “Chỉ là người không ngờ ta có thể chạy trốn.”

Vân Bình: “Đúng là không ngờ. Nhưng cũng không coi là quá ngoài ý muốn. Người ban ơn thiên hạ, sẽ luôn có mấy tên tử trung như vậy.”

Tần Phượng Lai: “Ta không ngờ người có thể tàn nhẫn như vậy, không từ thủ đoạn như vậy, vì trả thù ta mà không tiếc để Phong Vân Hội máu chảy thành sông, có thể trơ mắt nhìn những người ở bên người chết thảm.”

Vân Bình cười ha hả: “Ta nghĩ người không bắt ngờ mới đúng. Trong mắt người, không phải ta là người như vậy sao? Lúc người nhiều lần ra lệnh ‘nghiêm phạt’ ta, không phải đều dùng tội danh như vậy?”

Tần Phượng Lai hỏi: “Người oán ta?”

“Tựa như người đối với ta.”

Tần Phượng Lai lại hỏi: “Không, người hận ta?”

“Giống như tâm tình bây giờ của người.”

Tần Phượng Lai: “Ta biết ta có lỗi với người, đối xử như thế với người cũng là vì...”

Vân Bình ngắt lời: “Ta biết, ta hiểu, người vì đại cục, vì Phong Vân Hội, vì sư môn ân trọng như núi của người, vì ân sư của người, vì tiểu sư muội của người, vì nghĩa khí của người, vì lương tâm của người, vì muốn bù đắp...”

Tần Phượng Lai kích động: “Người đã hiểu...”

Vân Bình lạnh lùng: “Nhưng người có tư cách gì tổn thương ta?!”

Tần Phượng Lai bị hỏi đến cứng họng.

Vân Bình chợt đứng dậy, từ cao nhìn xuống: “Người không thể đáp lại tình cảm của tiểu sư muội nên hổ thẹn, người từng ái Bạch Ngọc Thanh đã thành quen, người muốn bảo vệ thiên hạ thuần khiết trong lòng người, người muốn bảo vệ sư môn của người, người muốn bảo vệ Phong Vân Hội của người, người muốn hy sinh vì đại cục, không ai cản người! Chúng ta mỗi người mỗi đường, người đi theo ánh sáng của người, ta đi cầu độc mộc của ta, nước giếng không phạm nước sông.”

“Người muốn lôi kéo ta, không buông tha cho ta. Người xem việc hành hạ ta là hy sinh vĩ đại của người! Bởi vì ta yêu người? Hay là vì người yêu ta? Cho nên người cảm thấy người có thể tùy ý xử lý ta? Sau đó người cho rằng bồi thường cho người thân của ta chính là bù đắp cho ta, nhưng người chưa từng ngừng tổn thương ta, chưa từng đối xử tốt với ta!”

“Tần Phượng Lai, ta rất hối hận đã quen biết người! Ta thề rằng cả đời này chưa từng gặp người!”

Tần Phượng Lai nghe đến mặt trắng bệch, mắt trầm xuống.

“Quá muộn rồi, Vân Bình.” Tần Phượng Lai nhẹ nhàng nói: “Hai chúng ta, ai cũng không thể buông tha đối phương.”

“Đúng vậy, quá muộn.” Vân Bình lại ngồi xuống, rót cho mình một chén rượu, uống một hơi.

Y bỗng nhiên mỉm cười với Tần Phượng Lai: “Rượu bồ đào tốt nhất Tây Vực, người thật sự không uống?”

Tần Phượng Lai đáp: “Hôm nay ta tới không phải để uống rượu.”

Vân Bình cười khê: “Thật sự không uống?”

Tần Phượng Lai nhìn lúm đồng tiền của Vân Bình, nhất thời hoảng hốt, nhưng mà hần vẫn lắc đầu.

Vân Bình cười ha hả: “Người không uống chén rượu này, đương nhiên người biết trong rượu này có một loại nước thuốc tên ‘Quy Vương Hoa’. Khi nó dung hợp cùng rượu bồ đào có thể khiến hương rượu càng thêm thơm nồng, khiến người mê say. Nhưng nếu kết hợp nó với mùi hương của Mỹ Nhân trong vườn, sẽ hình thành một loại kịch độc, có thể làm tắc nghẽn kinh mạch của người tập võ, ứ đọng, từ nay về sau không thể luyện công, cũng không thể vận công lực. Nếu cố gắng luyện công, trái lại sẽ làm kinh mạch đau nhức khó chịu.”

“Sở dĩ người nói nhiều với ta như vậy chẳng qua chỉ là muốn kéo dài thời gian, xem thử được hiệu có phát tác hay không. Dù người khôi phục công lực cũng chưa chắc là đối thủ của ta, cho dù liều mạng cũng khó tránh khỏi lưỡng bại câu thương. Dù người đánh bại ta thì vẫn còn một đồng đại sự phải làm, người còn phải xây dựng lại Phong Vân Hội, người phải tụ họp những thuộc hạ cũ, người phải chiêu hàng những thế lực đối nghịch, người phải cứu tiểu sư muội, tiểu tâm can, người phải trấn an các thế lực và người mà người từng giúp đỡ, người cũng không thể bị thương ở chỗ ta, bằng không người trở về còn có ý nghĩa gì.”

“Nhưng mà...” Nụ cười trên mặt y càng tươi tắn: “Người muốn kéo dài thời gian, ta cũng muốn kéo dài thời gian, nhìn xem chất độc trên người người có phát tác hay không. Ta giống như người, cũng có rất nhiều chuyện phải làm, cũng không muốn bị thương trên tay người.”

Tần Phượng Lai không bị tác động vì những lời của y, vẫn bình tĩnh nhìn y.

“Sao, người không tin?” Vân Bình mỉm cười: “Người cũng biết Túy Hương đây vườn tỏa hương, độc được có thể hạ một con voi, rượu này, lại là giải được.”

Tần Phượng Lai quả thật cảm thấy hơi choáng váng, hần lập tức nhìn về phía chén rượu mà hần vẫn không động đến, bên tai vang lên tiếng cười ác liệt của Vân Bình: “Sao người biết chén rượu ta đưa không có độc?”

Nhất thời, cánh tay đang vươn về phía chén rượu dừng lại.

Trước mắt càng ngày càng mơ hồ, đại não càng ngày càng mờ lung, trong lòng chợt hô lên ‘không xong’, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Rất nhanh, hần hoàn toàn ngất xỉu, chìm vào mộng đẹp.

Nhìn Tần Phượng Lai ngã lên bàn đá, Vân Bình vẫn tiếp tục rót rượu uống. Đêm, luôn rất cô đơn.

Một lúc sau, y mới gọi một ám vệ khiêng Tần Phượng Lai, trèo tường đi trong bóng đêm mịt mù.

Một đêm trôi qua, e rằng giang hồ sẽ nhấc lên một hồi sóng gió, nhưng sóng gió qua đi, trong một khoảng thời gian ngắn, cục diện tương lai của võ lâm khó có thể biến động.

Đại yển Tuyết Vân Sơn, mời các hảo hán trên giang hồ, phú hào trên thương lộ, tề tụ về Tuyết Vân Sơn.

Ăn uống linh đình, cười nói vui vẻ, náo nhiệt vô cùng.

Trong đại sảnh, cổ sắt sênh tiêu, vũ tư mạn điệu*.

(Vũ tư mạn điệu: dáng múa uyển chuyển)

Nhưng rất nhiều người đều bị một người hầu mặc thanh y hấp dẫn, dù là người luôn nhìn dáng người mềm dẻo của vũ cơ, cũng bị đồng bạn bên cạnh nhắc nhở nhìn người hầu kia.

Một người hầu có gì đẹp?

Tuy rằng người hầu kia mắt phượng mi dài, thân thẳng như ngọc, nhưng vẫn chưa đến mức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nếu người hầu này là một tên vô danh tiểu tốt, đương nhiên là như vậy.

Nhưng hẳn không phải, hẳn chính là Tần Phượng Lai minh chủ Phong Vân Hội – người đã từng được người khác tán dương là ‘Nghĩa Bạc Vân Thiên’.

Hiện tại mặc dù là tiền minh chủ Phong Vân Hội, nhưng vẫn có rất nhiều người từng nghe qua tên hắn, cũng có rất nhiều người từng gặp hắn.

Không ngờ một đại nhân vật thanh danh vang dội, đỉnh thiên lập địa lại khúm núm ở nơi này làm người hầu, rót rượu cho những người từng ngưỡng mộ hắn.

Mọi người vừa thốn thức, vừa nghi ngờ, vừa khinh bỉ, vừa hưng phấn.

“Hào kiệt mà bọn họ nói cũng chỉ như vậy, như con chuột sợ chết! Nếu đổi thành lão tử, cho dù chết cũng không sống dưới khổ kẻ khác!”

“Đúng là đã nhìn lầm hắn! Uống công ta kính ngưỡng hắn như vậy!”

“Ta cũng cho rằng hắn đang chờ cơ hội phản công, hoặc là quyết định tự sát, không ngờ, ta thật không ngờ.”

“Có vài người, lúc phong quang thì danh giá cỡ nào, một khi phong quang mất, tựa như con chuột dưới nước thối, nhìn thấy là buồn nôn.”

“Tuyệt Vân Sơn Chủ lại dùng cách này để nhục nhã người đã từng là hùng chủ*. Sao lại không cho hắn chết có thể diện một chút?”

(Hùng chủ: vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất)

“Có lẽ người ta muốn thế, có vài người không biết xấu hổ, dù sống như con chó ghẻ cũng được. Nhỡ đâu lúc Tuyệt Vân Sơn Chủ muốn giết hắn, hắn khóc lóc thảm thiết nhục nhã cầu xin tha thứ thì sao!”

Vân Bình ngồi ở ghế trên, mỉm cười vừa uống vừa nghe tiếng nghị luận âm thầm từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Y biết hiện tại người kia rất khó chịu, rất bức bối, rất muốn đào hầm chui xuống, thậm chí muốn tự sát. Thế nhưng, sao y có thể để hắn được như ý nguyện?

Hắn đã hoàn toàn biến Tần Phượng Lai thành phế nhân. Không chỉ cho hắn dùng luyện độc đan chế từ nước của Quỷ Vương Hoa, y còn hủy diệt khí hải đan điền của hắn.

Y dùng Tôn Tiểu Tiểu và Bạch Ngọc Thanh khống chế hắn, không cho hắn chết.

Hiện tại tất cả tư vị hắn ném trải, y đã từng trải qua.

Oan oan tương báo bao giờ mới dứt? Bây giờ sẽ chấm dứt.

Khó khăn lắm chịu đựng đến khi tan yến tiệc, Tần Phượng Lai cho rằng mình có thể tìm chỗ thở một cái, lại bị Vân Bình triệu kiến, chỉ thấy đối phương cười mập mờ: “Không ngờ lại có người coi trọng người, Khâu đại phú là hào khách nổi danh, người phải hầu hạ thật tốt.”

Nhìn vẻ tuyệt vọng trên mặt Tần Phượng Lai, nụ cười trên mặt Vân Bình không thay đổi.

Khâu đại phú có một sở thích kỳ quái, mỗi khi chơi xong một người, gã sẽ đưa người cho thuộc hạ chơi. Nhưng gã ra ngoài thích phô trương, số bảo tiêu tùy tùng mang theo không ít hơn mấy chục người.

Vân Bình dặn dò ám vệ trông chừng, phải giữ lại một hơi thở cho Tần Phượng Lai.

Trong gian thiên phòng ở chủ điện của Tuyệt Vân Sơn, Vân Bình nhìn Tần Phượng Lai ánh mắt trống rỗng nằm trên giường, khẽ thở dài: “Hà cớ gì phải làm vậy? Ta có thể chịu được, vì sao người không thể?”

Lần này Tần Phượng Lai thật sự rất thảm, trên gương mặt đẹp như ngọc đầy dấu tay xanh tím, bị đánh sưng lên, khoe miệng chảy máu, trên người càng thảm hơn, dấu răng trải rộng, còn có vết roi chằng chịt, vết kim đâm, ngón tay cong bất thường, gãy hai xương sườn, tay bị trật khớp, chân bị đâm thủng mấy lỗ. Thảm nhất là nửa người dưới, nghe nói thứ phía trước bị đập mấy cái, còn bị trói bằng tơ tằm, trong lỗ nhỏ bên trên còn cắm một cây trầm, không biết có bị phế hay không. Phía sau càng thảm hơn, máu thịt mơ hồ, vết thương bị xé rách, còn dính một mảng lớn bạch trọc nhầy nhụa, đỏ trắng đan xen, dịch nhầy không ngừng chảy ra từ huyệt phía sau.

Lúc hắn được nâng trở về thì hơi thở thoi thóp, suýt chút nữa khiến y tưởng chỉ còn một thi thể.

Tần Phượng Lai cũng cho rằng mình sẽ chết như vậy, nhưng hắn còn có tri giác, còn có thể thấy được gian phòng quen thuộc, giường gỗ quen thuộc, bài trí quen thuộc, còn có thể thấy người đẩy hắn vào địa ngục.

Hắn khàn khàn hỏi lần nữa: “Người hận ta?”

Nụ cười trên mặt Vân Bình rực rỡ như ánh túc, thần bí mờ mịt, mang theo hơi thở địa ngục, giọng điệu của y cũng rất nhẹ nhàng, dịu dàng như cơn gió, mây bay: “Không, ta yêu người!”

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-rang-nguoi-da-tay-trang>